

ΓΕΩΡΓΙΑ Χ. ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ

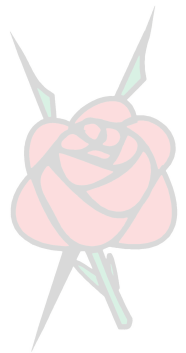
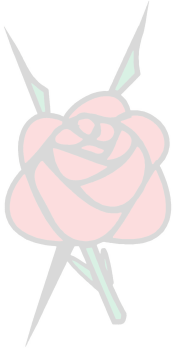
Στα μονοπάτια του Έρωτα

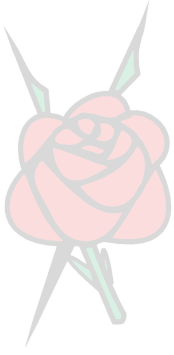
ποίηση

ΛΑΜΙΑ 2011

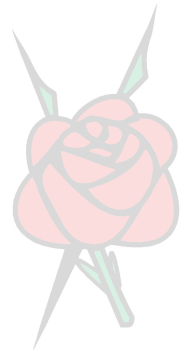
ΓΕΩΡΓΙΑ Χ. ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ

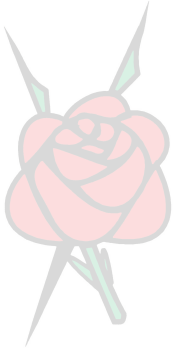
Στα μονοπάτια
του Έρωτα

ποίησις

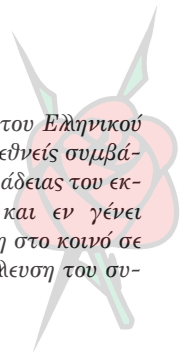
Λαμία 2011

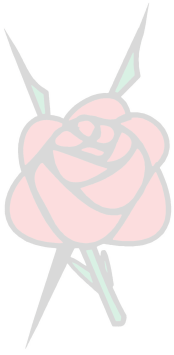

Εκτύπωση: ΛΑΜΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ α.ε.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν.2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

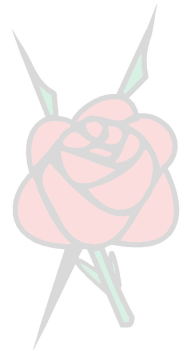

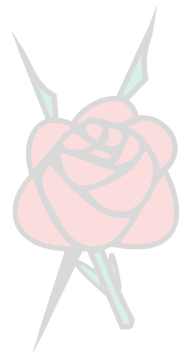
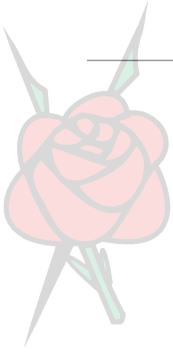

Εξαιρετικά αφιερωμένο

*στους κ.κ. Σοσιδέλφους μου
του Γυμνασίου Μοσχοχωρίου*

*Τσαφούτη Γιούργο
Πασχαλίδου Μαρία
Στεφανή Κωνσταντίνα
Αυγεροπούλου Κωνσταντία
Κόργια Ευαγγελία
Τσιρικκούλη Ευφροσύνη
Σίσκου Μαρία
Κωσταρά Βάβια
Ρεντίφη Γεώργιο
Αποστολόπουλο Παναγιώτη
Πηλιάκο Νικόλαο
Ντούλια Γεώργιο
Θεοδοσόπουλο Γιάννη
Κόρκο Γεώργιο
Τσιαχρή Βασιλική
Παπανάγνου Κωνσταντίνο
Σαράτση Γιάννη
Γκλαβάνη Μαρία
Κοθρά Ελένη
Παπατικολάου Αικατερίνη*

Εισαγωγή καρδιάς

Γράφοντας ποίηση καταγράφεις στιγμές χαράς, διάψευσης, ελπίδας και γλυκιάς νοσταλγίας για πρόσωπα και καταστάσεις.

Μέσα στους στίχους «ζωγραφίζεις» την Αγάπη και τον Έρωτα με χίλιους τρόπους και χρώματα.

Σε κάθε ποίημα φιλοξενείται ό,τι πιο γλυκό, πικρό, όμορφο ή άσχημο νιώδει ή ένιωσε αυτός που γράφει σε κάποια χρονική, αλλά ανεπανόρθωτη γι' αυτόν στιγμή.

Όταν γράφεις στίχους, δεν κεντάς ένα ποδύτιμο κέντημα, οπότε σε ενδιαφέρει το αισθητικό αποτέλεσμα επιφανειακά, αλλά βιάζεσαι απ' την ψυχή σου και μεταφέρεις μηνύματα διαχρονικά. Έτσι απλά με το δικό σου γλυκό, απλό τρόπο φέρνεις στην επιφάνεια ό,τι κρατάς μέσα σου σαν φυλακτό και μοιράζεσαι τη χαρά, την αγάπη, τη διαπίστωση, το παράπονο, την αχαριστία και τη νοσταλγία για πρόσωπα και καταστάσεις.

Η αναδραγή των δέξεων είναι ένας αγώνας με στόχο να φανεί η μοναδικότητα της δικής σου αίσθησης: η Ποίηση είναι ομορφιά, τρυφερότητα, ευαισθησία και ταυτόχρονα δεβενιά ψυχής. Μέσα σ' αυτή ζει η Αγάπη, ο Έρωτας, η Φιλία, η Ανδρωπιά, η Καλοσύνη, η Αξιοπρέπεια, η Ευδύνη, η Θύμιση, η βασιανιστική Νοσταλγία, η Ευγνωμοσύνη.

Χίλια ευχαριστώ όδους σας,
γιατί θα μοιραστείτε την ευαισθησία της ψυχής μου, τα συναισθήματά μου, τις δύμισές μου και τα όνειρά μου!

Το ταξίδι της ζωής για τη ζωή είναι ποδύτιμο, μοναδικό κι ανεπανόρθωτο γλυκό.

Αφήστε «ανοιχτά τα μάτια της ψυχής σας»!

Ξεκλειδώστε τις πόρτες του μυαλού και της καρδιάς σας.

Αφήστε να ταξιδέψει στα μονοπάτια της ύπαρξής σας η Αγάπη με οποιαδή-

ποιε μορφή... αρκεί να σας πάει σε κόσμους όμορφους, αδελιώτικους, μοναδικούς!

Η αγάπη, φίδοι και φίδες, φωτίζει, φανερώνει και καιαζιώνει την ταπεινή ύπαρξή μας.

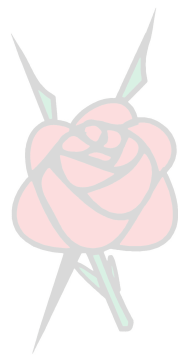
Μη φοβάστε να πείτε «σ' αγαπώ, σ' έχω ανάγκη, συγγνώμη!!»

Η ζωή είναι μια απέραντη αδήδεια, ο τρόπος που τη διαχειριζόμαστε κάποιες φορές γειπονεύει με το ψέμα.

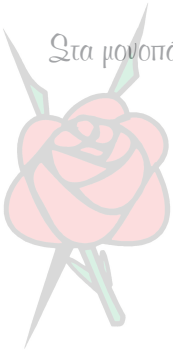
Το Χθές οι τυχεροί το ζήσαμε, το Σήμερα το ζούμε, το Αύριο as το περιμένουμε ως Θείο Δώρο, όχι μόνο για μας, αλλά για όδους!

Ταξιδέψτε στο δρόμο της Ζωής και της Αγάπης!

Θα νιώσετε πιο Άνθρωποι, θα γίνετε πιο Παιούσιοι!!

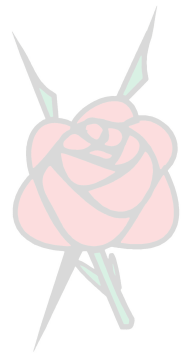
Στα μουπάτια του έρωτα _____

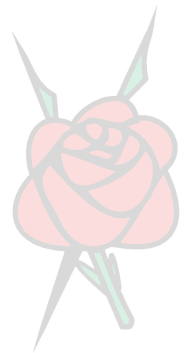
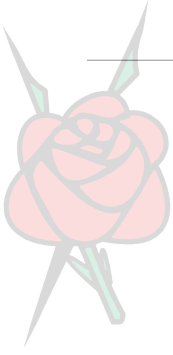

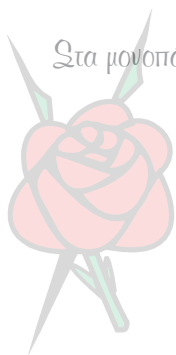
Ένας Έρωτας ασηθινός... μένει μνημείο του βίου και της ποσότητας μας, ακίνητο σύμβολο μιας απόπειρας για αιωνιότητα.

Πρέπει να εκτιμάμε όσα μας έφτασαν σε ακραία χαρά, σε ακραία ελπίδα, σε ακραίο πόνο.

Μάρω Βαμβουνάκη, «Το φάντασμα της Αξόδευτης Αγάπης», σελ. 39.

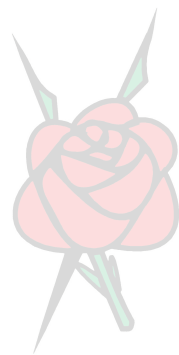

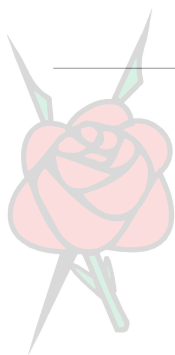

Ο Έρωτας

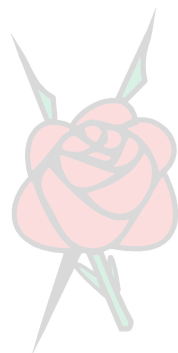
Οι σκέψεις βιαστικές σαν τους περαστικούς στο μισοφωτισμένο δρόμο
Τα όνειρα ξεχασμένα κείνται στο μαξιλάρι της μνήμης
Οι μνήμες σκληρές στην ανεδέητη αρένα του χρόνου
Οι νύχτες κάνουν το κενό να χάσκει σαν την Άβυσσο
Η αγάπη δραπτεύει απ' το φόβο του άγνωστου χρόνου
Ο Έρωτας γλυκιά εξάρτηση και ταξιδιώτης στις ζωές
το μαγικό ταξίδι

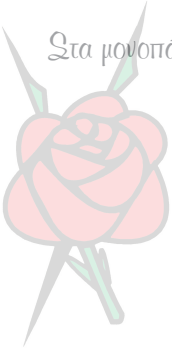

Μετανάστις...

*Ο χρόνος φθείρει ανεδέητα χωρίς συμβιβασμούς και υποσχέσεις
Οι άνθρωποι στις νομοτέλειες το κάδεσμα αδαλάζουν
Η αγάπη αναδδοιώτη τοδμάει να ανταχδεί στους Χρόνου
το μαστίγωμα
Έπαδδο ποδύτιμο η τύχη να ίμαι δίπλα σου χωρίς πικρές εκπιώσεις
Τα νήματα της νιότης κρατούν γερά της ωριμότητας
τα ταξιδιάρικα κατάρτια
Τα φιδιά ίχνη αγάπης στο κενίδι της ζωής
Η ψυχή οδόνη που αναπαράγει εικόνες ονείρου και
νοσταλγίας απεριήραπτης
Η πόρια της ψυχής γυάδινη για να μην κρύβονται οι αναμνήσεις
μεσ' το σύδαμπο
Μετανάστις στην παιρίδα της Αγάπης γίνομαι κάθε
που ταξιδεύω στους δρόμου σου τη Σκέψη!*

Η αλλοτριώση

Τα συναισθήματα συνδίδονται στα γρανάζια της καθημερινότητας

Η φυγή γίνεται διέξοδος στις υποκρισίας την τακτική

Το ευχαριστώ χάνει την αξία της αμοιβής

Το χαμόγελο γίνεται σφραγίδα άψυχη που να σημαδεύει

ξέρει ανεξίτηλα ψυχές

Η αλλοτριώση άδειασε τα όνειρα της νιότης της χρυσής

Η μοναξιά ισάζια με της συνναστροφής το τίμημα που

ενοχοποιεί την ύπαρξη

Η δέηση, ιδεατή, αλλά της καταπίεσης απόσταγμα πικρό

Η αποξένωση, το τίμημα του «Είμαι» και του «Εγώ» χωρίς

Εσένα

Η ζωή κομμένη και ραμμένη στις τιμές της “δαικής” του

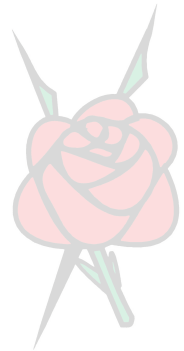
πάγκου...

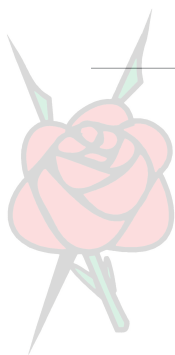
Η ηθική και η αγάπη προϊόντα χωρίς ζήτηση, γιατί το

τίμημα δείχνει βαρύ

Η αγάπη συμπλήρωμα διακοσμητικό στις τραπέζικες

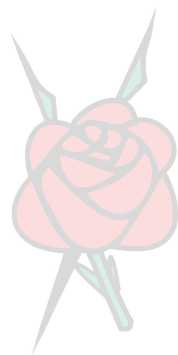
κατάδεσης τη βεβαιότητα. -

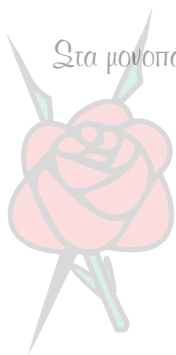

Ανταύγειες

Μένω ακόμη στις σιωπής σου τις διαδρομές αμίδητη
Αγγίζω τον ίσκιο της σκοτεινής ματιάς σου με απορία
Ταξιδεύω στις καθημερινότητες τα μονοπάτια με χαμόγελο
Προσπερνάς αδιάφορα τα συναισθήματα που παραιτάσσονται μπροστά σου
φύδακας
Οι ανταύγειες της ζωής στις διγοσιές τις χαραμάδες της ψυχής σου
μπαινοβγαίνουν
Σκιές οι σκέψεις περνάνε δίπλα σου χορεύοντας το βας
των αναμνήσεων
Οι δύμησες ζωντανές φωτογραφίες να θυμίζουνε χαμόγελα
Νοσιαδικά ακουμπώ στο υφάδι της ματιάς σου
Οι πειταδούδες οι ποδύχρωμες να σπάνε το φως της σιωπής.

Η υποκρισία...

*Τα όνειρα, χρυσά πτερούμενα που ταξιδεύουνε στο πέλαγος
Το γέλιο σου, νερό για να το διαβάτη που διψάει αδιάκοπα
Τα αγαδά ποδύτημα, μα άχρηστα στον πάγκο της ψυχής σου της*

αδιάφορης

Το άγγιγμα ψυχής, φτωχό, γιατί είναι όλα κοστοδογημένα

κι ακριβά

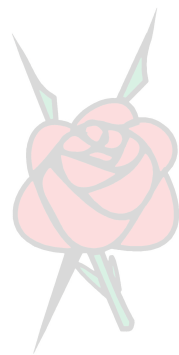
Η μέρα, εδπίδα γενναιόδωρη που κάνει το αύριο χρυσάφι

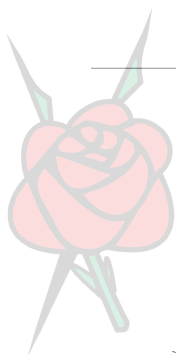
Η νύχτα γίνεται χίμαιρα που χρόνο ξέρει να προσδέτει

Τα μάτια της ψυχής να δαχτυρούνε μάτια ένα ζεστό χαμόγελο

Τα παγωμένα τα χαμόγελα, σφραγίδα πως δεν κρύβεται

η υποκρισία!

Περιμένω...

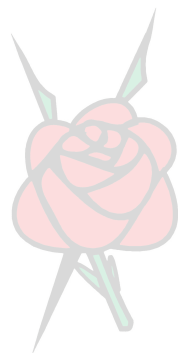
*Ανεβαίνω τα σκαλοπάτια της ζωής μου κι ελπίζω
Σκορπίζω με χαμόγελο τα δώρα της ψυχής μου μεσ' τις χούφτες σου
Περπατώ το δρόμο που ονειρεύτηκα μαζί σου χωρίς Εσένα
Σταματάω να μειρήσω, πόσο αξίζει η Αγάπη!*

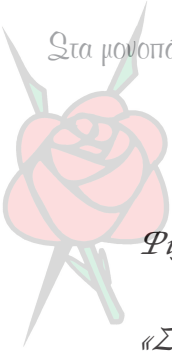
*Περιμένω... απλά περιμένω!
Δεν μπορώ να κατέβω στα βάρη της ψυχής σου
Δεν έμαδα να ξεκλειδώνω τις πόρτες τις ερημικά κλεισμένες*

*Περιμένω... απλά περιμένω!
Τι να σου δώσω για να καταλάβεις την ψυχή μου;
Κέρδισα το Χτες, παλεύω με το Σήμερα... κι ελπίζω
σ' ένα Αύριο!*

*Περιμένω... απλά περιμένω!
Κι όμως χίδια έχει να δώσει η ψυχή μου
Μια ψυχή που δεν δέδει, χίδια έχει*

Περιμένω... απλά φεύγω!!

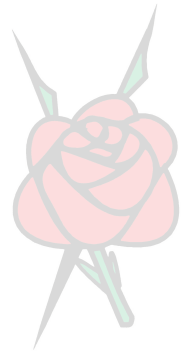
Φιλία...

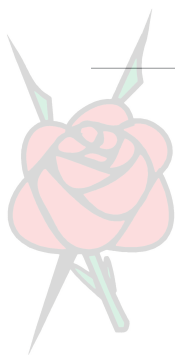
*«Σε μια φιλία...» δεν είναι πως φεύγουμε... αηλιά
επειδή η ίδια η καρδιά μας έφυγε αυτόματα... από ενστικτώδη
νόμο... όπως τα αποδμητικά πουλιά το χειμώνα, φεύγουμε.*

*Πρώτα φεύγει η καρδιά, μετά εμείς νιώθουμε άσχημα,
δύσκολα, και τέλος τα πόδια μας, τα παπούτσια μας,
ξεκινούν να φεύγουν... Είναι μιά πράξη αγάπης να φεύγουμε
κάποιες φορές»*

Μάρω Βαμβουνάκη,

«Το φάντασμα της Αξόδευτης Αγάπης», σελ. 96.

Φιλία...

*Φιλία, δεικός παράδεισος που αφήνεις τους χύπους της
καρδιάς σου δέφτερους*

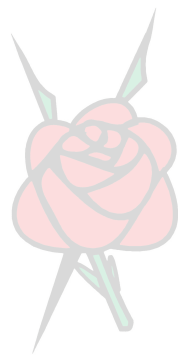
*Φίλος, ζυγαριά ακριβείας που δεν ζυγίζεται η αξία του
με συμβιβασμούς και ψέματα!*

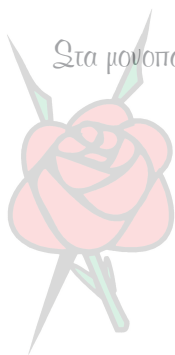
*Αισθήματα, γλυκιά ανταπόδοση σαν το χρυσό πουδί της νιότης
Βδέμμα, ήλιος δαμπρός που κάνει ν' ανθίζουν χιτιάδες
δούδουδα του Μάη*

Ανταπόδοση, ο νόμος της ζωής ο απαράβατος

*Ευγνωμοσύνη, συμβόλαιο τιμής στον πάγκο που τα
αισθήματα εκτίθενται διαμάντια σπάνια,
για δίγους.*

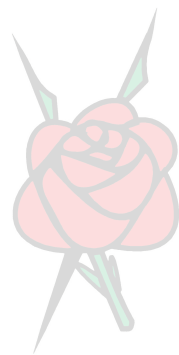
*Αχαριστία, ταξίδι απάτης και προσποίησης σ' ειοιμόρροπο
για τους ποδιδούς γιοφύρι!*

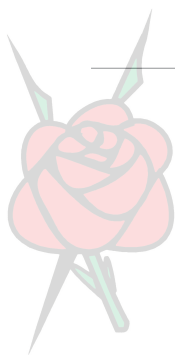

Σκέψη εφησυχασμένη

Τα όνειρα του Χτες, σκόρπιες εικόνες ψυχής οδόγιοις Αγάπη
Το κοίταγμα της μέρας, κίνηση συνηθισμένη αναγνώρισης
Η αγάπη άγνωστη σ' αυτούς που δεν αγάπησαν ποτέ
Οι ιδέες, επιταγές χωρίς το τίμημα της πειρωμής
Το σ' αγαπώ, μια δέξη που προσδέει βάρος και δημιουργεί ευδύνες
Η τρυφερότητα, άγνωστη, σπαιάδη χρόνου περιτή
Η έγνοια, εμπόδιο στις κοιμισμένες συνειδήσεις των «εγώ»
Τα δόγια, παραμύδι που κουράζει τη σκέψη των εφησυχασμένων
Η καρδιά των άδδων, καθρέπτης σκεπασμένος για τον κίνδυνο
της σκόνης
Ο ουρανός, εδπίδα διάπλαιη που δέχεται χιδιαδων διαβατώνε
την επίσκεψη
Ο ήλιος, επισφράγισμα αγάπης που το φως φοβάται να
σκεπάσει...

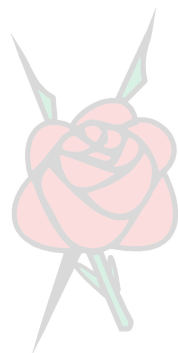

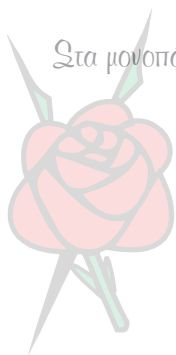
Φίλος

Ο ερχομός σου όνειρο παιδικό κι άκακο σ' ένα καμβά ζωής
Ο χρόνος να μειράει αισθήματα στον πάγκο της ψυχής
Η φιλία μύδος που να διδάσκει ξέρει, όσους π ουδενά δεν την
απάντησαν

Οι μνήμες να πονούν και να προσφέρουν ερημιές μύριες
Η φαντασία σκηνοδέτης της ζωής που προσπερνάει σαν το Άι
Η ανάγκη να σ' αφουγκραστεί ο άδελος βασανιστική
Η φιλία η άδοξη, γέφυρα ζωής με τη ζωή κι αγάπης
κράτημα.

Το σ' αγαπώ απόδειξη παράδοσης για όσα δεν μου έδωσες
Το να ζητάς αγάπη δεν είναι δείγμα άδωσης
Το να μη δίνεις είναι δείγμα δειδίας κι υποταγής στο Εγώ σου
που να πδηγώνει ξέρει αδύπτητα

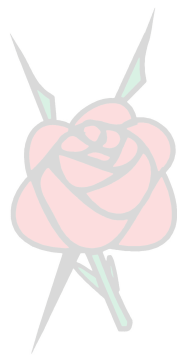

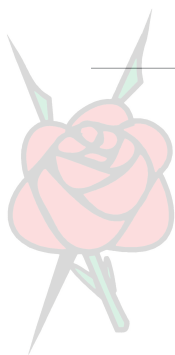

Παίχτης

*Ματιά που ταξιδεύει μοναχή χωρίς συνταξιδιώτη η ματιά σου
Σκέψεις που γεννιούνται και φωδιάζουνε κρυφά σαν νεογνά πουδιών
Αγάπη που δε δείχνεται για να μη χαθεί η δύναμη επιβολής
Αισθήματα που κρύβονται σαν της νύχτας το διαβήτη σε απάτητο
σοκάκι*

*Παρουσία ανθρώπινη που σκεπάζει ερωτηματικά κι επιβάδδει επιδογές
Λόγια κοφτά, αδύναμα στο βάθος και μικρά
Χαμόγελο που δάμπει, μα σαν φράχτης βάζει όρια ψυχής
Ένα “κρυφό” που παίζεται χωρίς κανόνες και πονάει
Κι εσύ ο παίχτης που επιδέχσαι κι επιδέχεις.*

Χωρίς υποχρέωση

*Η αγάπη μου έχει ξοφτήσει το χρέος της διπλά στις ζωής
το τάσι*

*Η καθημερινότητα με της μιζέριας τη δοσοδηψία πνίγει την
αγάπη στα νερά της δήδης*

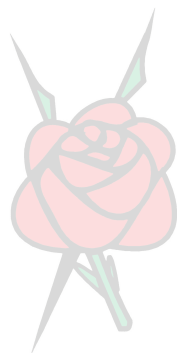
Μια ζωή ψάχνω να βρω την άκρη της σιωπής σου, μάταια όμως!

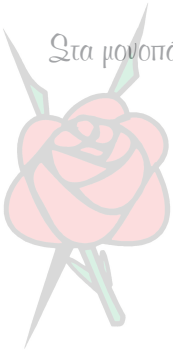
Η αγάπη απαξιώνεται κι η υποκρισία καθιερώνεται

Ψάχνω!

Τίποτα δεν οφείδεις! Εγώ πάντα οφείδω!

Χωρίς υποχρέωση κι η ζωή μας συνεχίζεται!

Όνειρο....

Η βροχή γλυκιά κι ο ουρανός δοσός και θυμωμένος

Ονειρεύομαι πως ταξιδεύω κάθε φορά που σε σκέφτομαι

Ξαναπερνώ το γεφύρι των αναμνήσεων το διόγερμα

Οι αναμνήσεις, χάνιρες κερμιπαρένιες ενός κομποδογιού

Η σκέψη σου με βγάζει από τα όρια του μικρόκοσμου

Η νοσταλγία δαμπυρίζει διάφανη και το ποτήρι της ψυχής

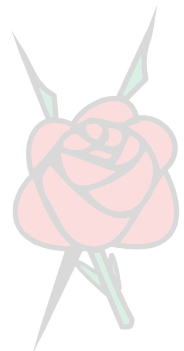
γεμίζει κρασί απ' τη νιότη εκείνη

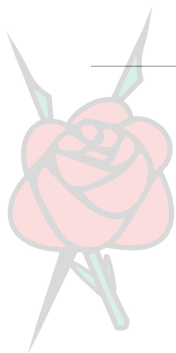
Η πραγματικότητα καμπανάκι που αφυπνίζει τη χιδοταξιδεμένη

σκέψη

Το όνομά σου, ταξίδι στις καρδιάς μου το δρόμο

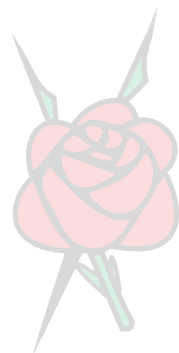
Ο καδένas μας συνταξιδιώτης του άδδου στο Άπειρο.

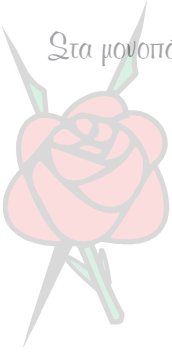

Σου είπα...

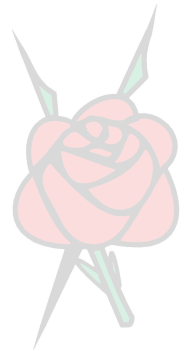
*Σου είπα πως τη ζωή αγαπώ απ' τον εαυτό μου πιο ποδύ
Σου είπα πως τους ανθρώπους αγαπώ κι ας μην το αξίζουν όλοι
Σου είπα πως το καθάριο βδέμμα είναι καθρέπτης λαμπερός
Σου είπα πως όδα τα πουδιά κουρνιάζουνε στα δέντρα
Σου είπα πως σκοιώνει η αχαριστία και το ψέμα.
Σου είπα...*

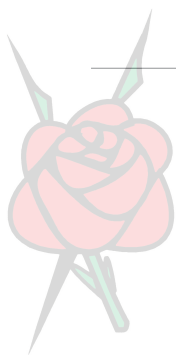

Ταξιδεύω

*Κυνηγώ τη δεφτεριά της νύχτας της περήφανης
Ταξιδεύω στα φτερά της αγάπης που κίνησε της ψυχής μου τον καμβά
Κοιτάω με δαχτύρα τα μάτια των ανθρώπων να ξεσπαστώ απ' τη
δάμψη τους
Ψάχνω το χαμόγελο στα πρόσωπα που καθρεφτίζονται στις
καθημερινές συνάψεις
Λαιρεύω την αγάπη και της αφήνω τη σκέψη μου αιχμάλωτη
Αναζητώ μορφές που δάιρεψαν και πότισαν τα όνειρά μου
Προσπερνάω τα χαμόγελα που έμειναν μετέωρα χωρίς αγάπη
Μισώ το ψέμα και ξεγράφω τον ψεύτη απ' της καρδιάς το
το θυμητάρι.*

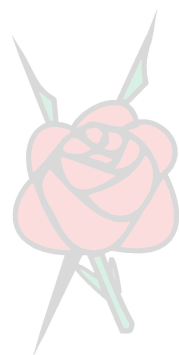

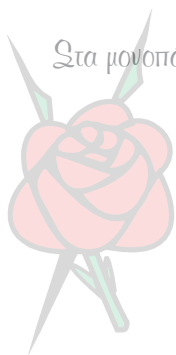
Λόγια

*Λόγια κενά, φώτα δαμπερά κι αγκαδιές άδειες
Φηγούρες τραγικές οι άνθρωποι στις καθημερινότητες το πανηγύρι
Σεργιάνη στο τίποτα οι σχέσεις και παζάρι αξιών τα συναισθήματα
Πουδιά διαβατάρικα οι ματιές στο φθινοπωρινό ταξίδι της
Αγάπης.*

*Ποδυτέδεια περιτή η αγάπη στον πάγκο εμπορείου της Ανατολής
Φτώχεια ψυχής και μισητή μιξέρια η ζωή χωρίς αγάπη.*

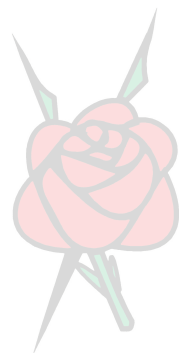

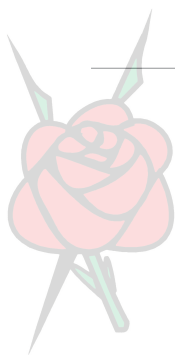
Στα μουστάκια του έρωτα _____

*“Αγαπώ όταν βάζω τις ανάγκες εκείνου
που αγαπώ πάνω απ’ τις δικές μου ανάγκες”*

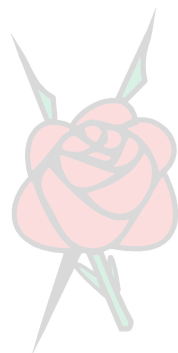
*Μάρω Βαμβουνάκη, “Το φάντασμα
της αζόδευτης αγάπης».-*

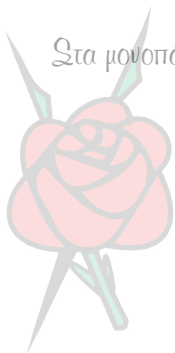

Χαμόγεδο...

*Θα κδέψω ένα χαμόγεδο απ' του Μαγιού τα χείδη
Θα πάρω δούδουδα ποδλά απ' του Απριδιού τον κήπο
Θα ριζώ άγκυρα βαθιά να πιάσω την Αγάπη
Θα μάδω μάγια μάγισσας να 'ρθω να σε πλανέψω
Ο ήλιος και η φωταυγή θα γίνουμε φρουροί σου
Το σούρουπο κι η αχροφεγγιά θα είναι ακόδουδοί σου
Λούδουδα δε να σκορπώ πανιού να μη χαθείς ποιέ σου
Δροσοσταλίδες της Αυγής να δροσιστεί η ψυχή σου
Θε να σε πάρω μια αγκαλιά για να γενεί φωδιά μου
Θα κδέψω χίχιες δυο Ανατοδές για να αγαπώ Εσένα*

Στα μουσικά του έρωτα _____

Αγάπη

Η νοσταλγία ασθένεια του νου και της ψυχής

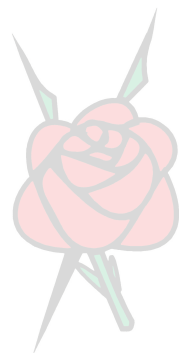
Η φιλία, συμβόλαιο θυσίας για τον άδελφο

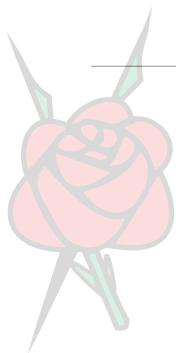
Ο Έρωτας, κάτοικος αιώνιος στις καρδιάς το κάστρο

*Η πάδη με τη συνήθεια, ανίκητος αντίπαδος στις ανάγκες
της ψυχής*

Η ελπίδα, οδηγός στις ζωής το δρόμο

*Η αγάπη, δέξη μαγική στις καθημερινής αδιαφορίας
το ανθρώπινο ταξίδι.*

Σ' εκείνα τα μάγια!

Σ' εκείνη την αγάπη που έμεινε Μισή

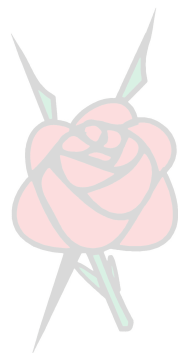
Σ' εκείνο το όνειρο που έγινε παράπονο

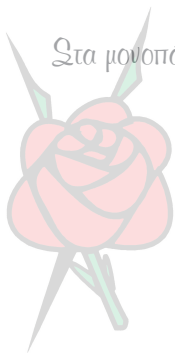
Σ' εκείνη τη νύχτη που ονειρεύτηκε ποδπά ταξίδια

Σ' εκείνη την Άνοιξη που ακοδόυθησε ο Χειμώνας

Σ' εκείνα τα μάγια που 'χαν το χρώμα του Βουνού

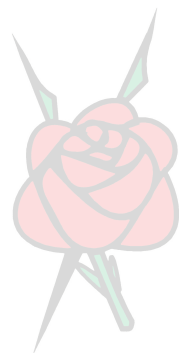
Σ' εκείνα τα μάγια που 'σβησαν στο φως του Ήλιου

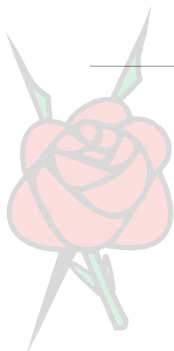

Σ' αποζητώ!

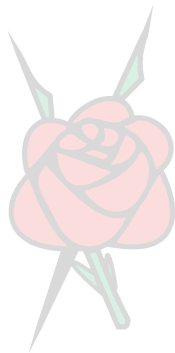
*Σ' αποζητώ και τρομάζω στη σκέψη της φυγής σου
Σ' αποζητώ, όπως η πδάση οδόκληρη τον Έδηο
Σε βρίσκω στις μνήμης μου τις μικρούδες κρύπτες
Σε αναθυμάμαι στις νοσταλγίας το μεγάλο πανικό
Σε ψάχνω στις φιγούρες που βιασικά περνάνε το πδακόστρωτο
Σε αποτυλώνω στο κεντίδι της ψυχής μου
Σε συναντώ στις σκέψης μου το μακρινό ταξίδι
Σ' αποζητώ!...*

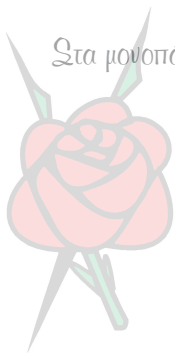

Τι κι αν...

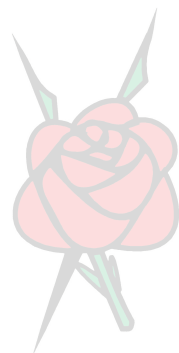
*Τι κι αν έστριψες στη γωνιά του δρόμου
Σε βλέπω μπροστά μου
Τι κι αν τα χρόνια κύδησαν σαν το νερό της βροχής
Η καρδιά μου ακούει τους χτύπους της καρδιάς σου
Γυρίσω το μυαλό μου πίσω σε σένα
Το καλοκαίρι φεύγει για το καινούριο του ταξίδι
Το φθινόπωρο κυλάει αργά σαν το πανί απ' το κατάρτι
Η αγάπη χωρίς κουπιά ταξιδεύει στη δήδη τα
στεκούμενα νερά
Τα παντζούρια γερά στεριωμένα δεν τ'ρίζουν στους
αέρηδες
Η μοίρα απλώνει το χέρι της σ' ένα καινούριο ταξίδι
Το φουδαχτό, θυμητάρι γλυκό στους κομοδίνου την άκρη
Οι δύμισες, ροδοπέταλα που τα σκορπίζει ο άνεμος
Η αρχή νέο ξεκίνημα στους πέντε ανέμους!
Ο ήλιος μόνιμος συνοδός στη πλάση το ζανάνιομα.*

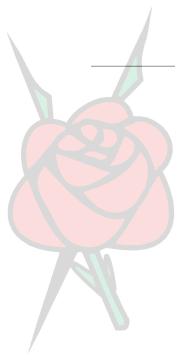

Ουτοπία

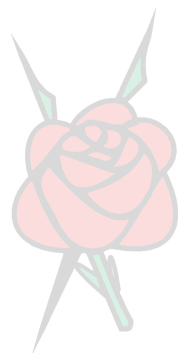
*Κλειδωμένα συναισθήματα ασφυκτικά σαν τα σεντούκια
Βυθισμένα χαμόγελα στον ψευδαισθήσεων το βυθό
Καθηλωμένες σκέψεις στις υδικής υποκρισίας τον καμβά
Θεήσεις υποταγμένες στο σάρωμα του Εγώ
Όνειρα ανυπότακτα στις ουτοπίας το δρόμο το μακρύ
Χαμόγελα ελεγχόμενα στον καθωσπρετισμού τα όρια*

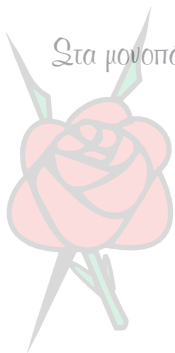

Με φοβίζει...

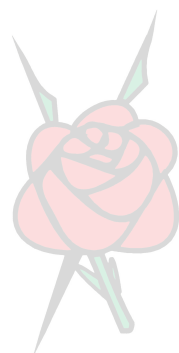
*Με φοβίζουν καθημερινά τα δαμπερά χαμόγελα
Με ανησυχεί η σιωπή αυτών που δεν καθρεφτίζονται
στις καρδιάς μου τον καθρέφτη
Με φοβίζουν οι αποφάσεις που παίρνονται ερήμην μου
Με τρομάζει η αποξένωση των ψυχών και της έκφρασης
το πάγωμα
Μου σφίγγει την ψυχή το «πρέπει» το αδικαιοδότητο
Με προδίδει η απόφαση των άλλων να μην «έχω» όνειρο
Με πνίγει η απαγόρευση να μην μπορώ να είμαι εγώ*

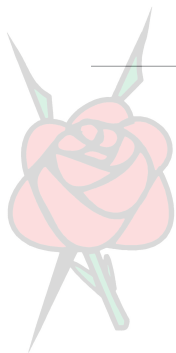

Παρουσία...

*Η παρουσία σου αδύρβη κι αέρινη στη ζήση
Η δύναμη της παρουσίας σου αγάπη μαγική
Η κίνησή σου χάρη νεράιδας που χορεύει στο φεγγάρι
Η ψυχή σου πουδί νιογέννητο στην πλάση
Το χαμόγεδο πάχη που σκεπάζει απαδά ψυχές
Τα μάτια σου δημάνι απάνεμο
Η καρδιά σου γωνιά του Παραδείσου οδοφώτιστη
Η αγαδιά σου της σιγουριάς κάσιτρο απόρρητο*

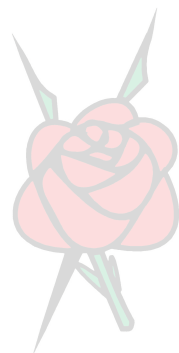
Όταν...

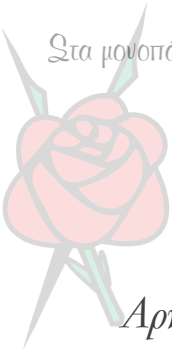
Όταν τα δόγια στερεύουν, η αγάπη ταξιδεύει

Όταν το χαμόγελο διγιοσιεύει στην καρδιά, η μέρα σουρουπώνει

Όταν τα βδέμματα χάνονται στο κενό, μην ψάχνεις για αγάπη

Όταν η καρδιά δεν απδώνει το χέρι της, το όνειρο έχει τεδειώσει

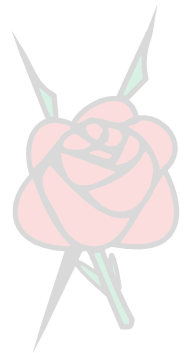

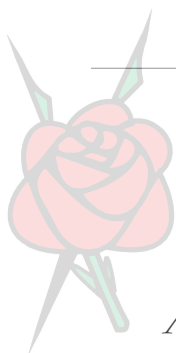
Αρνείσαι...

*Αρνείσαι να δώσεις αγάπη από φόβο μην αποδυναμωθείς
Φοβάσαι την αγάπη, γιατί οι εναισθησίεςδες πως φτωχαίνουνε
Χαίρεσαι, όταν η Αγάπη γύρω σου ξεχνάει σαν δροσοστάχτη
πηγή*

*Φυλάκισες τις ενοχές με εκρήξεις αμφισβήτησης και σιωπής
Κρύβεις αδήριτες ανθρωπιές και τις καιαπονίζεις στα βάραδρα
τα σκοτεινά του χρόνου*

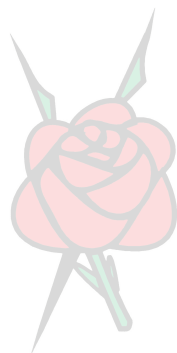
*Η αγάπη, άγρια δίνει μάχη με τη σιωπή για να κρυφτεί, μήπως και
νομιστεί αδυναμία!*

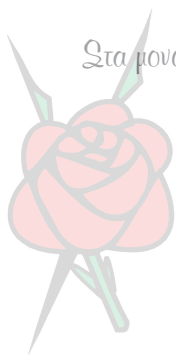

Απουσία

*Η απουσία σου εικόνα ακριβοπληρωμένη που πονάει
Η όψη σου περιφέρεται στις αναδρομές της μνήμης μου
Η δογική οδηγεί σε συντροφιάς επιφανειακές κι ανούσιες
Ο πόνος νικάει την προσπάθεια επούδωσης με τη δήδη
Η ψυχή περηφανεύεται πως ο χρόνος θα νικήσει την οδύνη
Η αγάπη δύτης και δύμα κι οι νόμοι της έδδειψης, δυνάστες
αδυσώπητοι!*

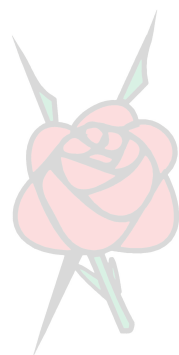

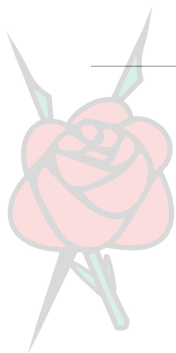

*«Δε θα είσαι ποτέ μόνος αφού είμαστε μόνοι
χωρίς εσένα»*

Μάρω Βαμβουράκη,

«Το φάντασμα της Αξόδευτης Αγάπης», σελ. 285

Ματιές...

Οι ματιές

Συναντιούνται στον φεγγαριού τη λάμψη

Οι ψυχές

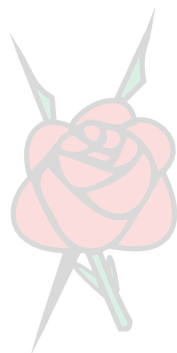
συνταξιδεύουν στα κρυστάλλινα νερά της δήμης

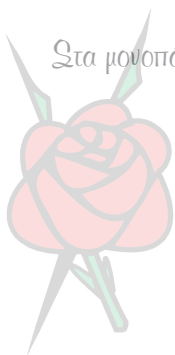
Ο Έρωτας

οδηγός στο δρόμο του ονείρου που τέλειωσε απότομα...

Οι αναμνήσεις

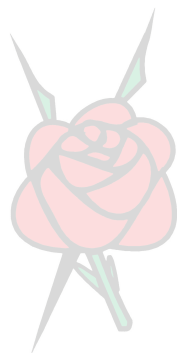
Νοσταλγικό ταξίδι σε δρόμους μακρινούς ποδυταξιδεμένους

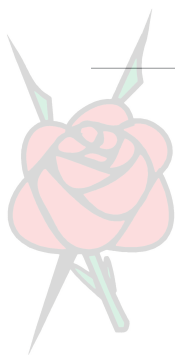

Συναισθήματα ώρα Μηδέν...!

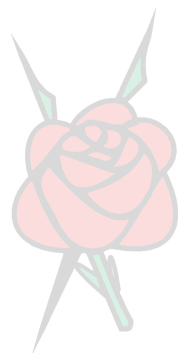
*Ο χρόνος έβγαδε τα συναισθήματα στο κρύο βόδια!
Η σκέψη αιφνιδιάστηκε στην αλλαγή των προσωπείων
Ο ενδουσιασμός εχθρός της μνήμης και της δήθης
Η συνήθεια φίλος της δήθης και της ερημιάς
Το σ' αγαπώ δραπέτης απ' την πόδη της αγάπης τη δαμπρή
Η αίσθηση του χρόνου, γεύση ζωής κι εκδίκηση σκληρή
Η αλήθεια όρκος που δεσμεύει αλήθειες κι όνειρα
Τα συναισθήματα άμιμος που ταξιδεύει με τον άνεμο.*

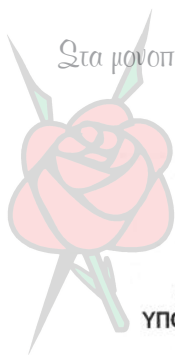

Οι δέξεις...

*Οι δέξεις να ταξιδεύουν πάνω στο άσπρο χαρτί
Το χαρτί να είναι αιχμάδωτος των δέξεων
Η αγάπη να συνταξιδεύει με τους χύπους της καρδιάς
Η καρδιά να χτυπάει στους ρυθμούς της αγάπης
Οι Κυριακές να φεύγουν σαν φύλλα φθινοπωρινά
Οι μαπιές να αναζητούν η μια την άδελφη σαν τη δύτρωση
Κι οι δέξεις να μένουν γραπιές, αποδείξεις αμοιβής κι απόρριψης!*

Κριτικές

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
& ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΕΡΙΦ. Δ/ΝΣΗ Π. & Δ. ΕΚΠ/ΣΗΣ
ΣΤΕΡ. ΕΛΛΑΔΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ & ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ
ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΗΣ Δ/ΘΜΙΑΣ ΕΚΠ/ΣΗΣ

Λαμία, 8/12 / 2005
Αριθμ. Πρωτ.: Φ.50/5157

Πληροφορίες : Φλώρου Αθηνά

ΠΡΟΣ: κα Γεωργία Ανδριοπούλου,
Φιλόλογο Γυμνασίου Μοσχοχωρίου.

Ταχ.Δ/ση : Αρκαδίου 8 35100 Λαμία

Τηλέφωνο : 22310- 66168

Fax : 22310- 66168

e-mail : protepkste@stellad.pde.sch.gr

ΘΕΜΑ : « Συγχαρητήρια - Ευχαριστήρια επιστολή »

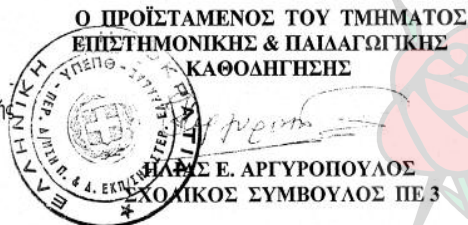
Με ιδιαίτερη χαρά έλαβα την τελευταία σας ποιητική συλλογή « Χρόνος Ιχνηλάτης », η οποία αποτελεί προϊόν έμπνευσης, μνήμης και προσωπικής ευαισθησίας. Άλλωστε, όπως κάθε ποιητική δημιουργία, αποτελεί μετουσίωση ανεξίτηλων εμπειριών και αποτύπωση μύχιων σκέψεων στα ίχνη που αφήνει ο πανδαμάτωρ χρόνος.

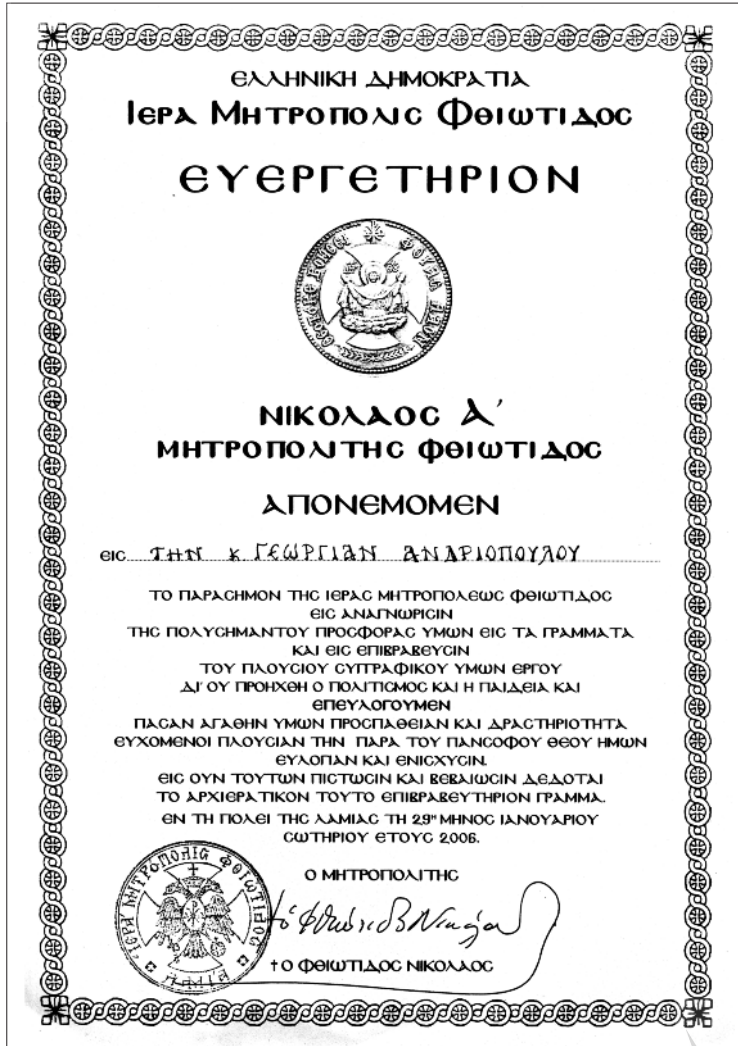
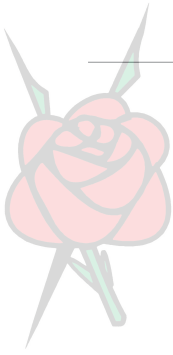
Πιστεύω ακράδαντα ότι απόπειρες σαν τη δική σας μουλιάζουν γόνιμα και δημιουργικά τον ευαίσθητο χώρο της εκπαίδευσης. Εξάλλου, είναι σημαντικό οι μαθητές να ασκηθούν στο να γεύονται τη δύναμη του λόγου, τη γοητεία της εξωτερικεύσης του προβληματισμού και των συναισθημάτων τους, τη λύτρωση από τα δεσμά της εσωστρέφειας. Αλλά γενικότερα, προκειμένου να καταστεί η εκπαίδευση το δημιουργικό εργαστήριο της ευδοκίμητης κάθε αξιόλογης προσπάθειας, χρειάζεται η συμβολή όλων, και δη των εκπαιδευτικών, προς την κατεύθυνση της ενεργοποίησης της λανθάνουσας πολλές φορές δημιουργικότητας των μαθητών.

Θα ήθελα να σας ευχηθώ καλή συνέχεια, τόσο στην επιτέλεση των εκπαιδευτικών σας καθηκόντων, όσο και στην αναζήτηση του Ωραίου μέσω της Ποίησης.

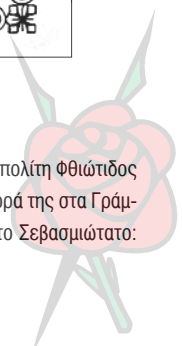
Εσωτερική Διανομή

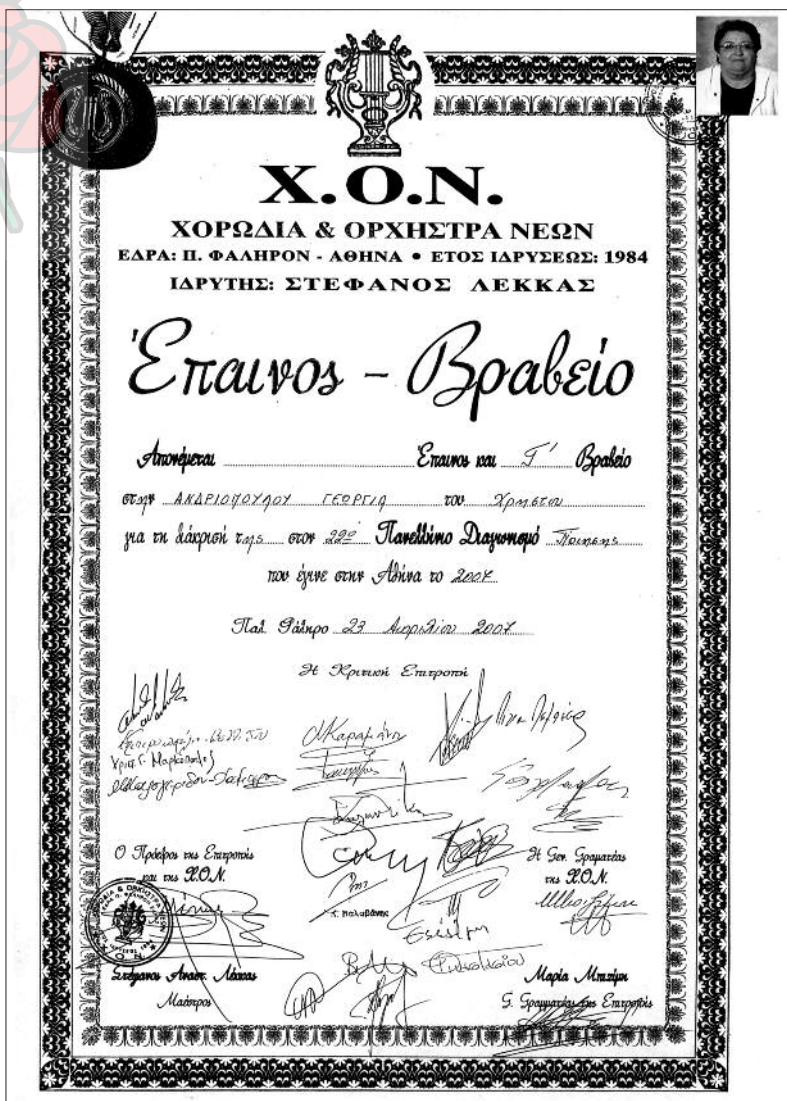
1. Περιφερειακή Δ/ση
Π. & Δ. Εκπ/σης Στερεάς Ελλάδας
2. Τμήμα Επιστημονικής & Παιδαγωγικής
Καθοδήγησης Δ.Ε. Στερεάς Ελλάδας

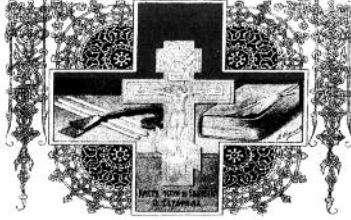
Απονομή ΕΥΕΡΓΕΤΗΡΙΟΥ ΤΙΤΛΟΥ και ΜΕΤΑΛΛΙΟΥ στις 29.1.2006 από το Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Φθιώτιδος κ.κ. **Νικόλαο Α΄** στην **ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ**, Φιλόλογο, ποιήτρια για την πολυσημαντή προσφορά της στα Γράμματα και αναγνώριση - επιβράβευση του πλουσίου συγγραφικού της έργου, με το οποίο, κατά το Σεβασμιώτατο: «προήχθη ο Πολιτισμός και η Παιδεία».

3ο Πανελλήνιο Βραβείο Ποίησης στην κ. Ανδριοπούλου Γεωργία, Φιλολόγο - ποιήτρια.

Με το 3ο Βραβείο - Έπαινο και Μετάλλιο βραβεύτηκε η Ανδριοπούλου Γεωργία, καθηγήτρια φιλόλογος του Γυμνασίου Μοσχοχωρίου από την Unesco τεχνών Λόγου και Επιστημών Ελλάδος στον 22ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ποίησης, στο Ευγενίδειο Ίδρυμα - Πλανητάριο, τη Δευτέρα 23 Απριλίου 2007. Διακρίθηκε ανάμεσα σε 180 συμμετάσχοντες και στον τελικό ανάμεσα σε 18 διαγωνιζομένους πήρε την 3η θέση με δύο, από τα δέκα ποιήματά της που προκρίθηκαν, τα «Χωρίς Αγκυρες» και «Ταξίδι». Τα ποιήματα απαγγέληκαν σε άριστη απαγγελία από την κ.κ. Λεμπέση Λίτσα, Σχολική Σύμβουλο Μουσικής του ΥΠΕΠΘ.

†ΑΡΧΙΜ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ ΑΡΝΑΟΥΤΣΛΗΣ
Δρ. Θ. Πτ. Φιλολογίας και Μοναχός
Λέκτωρ Φιλοσοφίας σχολής
Πανεπιστημίου Βίβου και Μολδαβίας
Εδρα Ρουμανικός και Βυζαντινής Ιστορίας
Πρ. Πατριαρχικός Έξαρχος Πατριαρχείου Αλεξανδρείας
παρά τῶν Πατριάρχων Μόσχας και πάσῶν τῶν Ρωσικῶν .

Διαβίβοντας τὴν ἔσχατη καὶ πρωτότυπη ποιητικὴ συλλογή

« Χίλια φεγγάρια μὲ ἕνας ἡλιος » τῆς ἐριτίου Β. Τσικουδάκης
εὐνοδίου εὐνοδίου εὐνοδίου εὐνοδίου Χ. Ανδριουπούλου, ἐκ πόλεως λατίας,
συμπεθετικὰ βιβλίο καὶ ἀθάνατον καὶ ἐνώπιον ἐλπίσῃ τοῦ εἶναι τὸ
ἀπὸ ἄρωμα τῆς ζωτικῆς ἀγάπης πρὸς καθὲ ἰσοπέδιο καὶ ὑψηλὸ ἰδιαντικῶς,
καὶ δοῖται ἐσθέρεια ἢ ψυχὴ τὸ ἀπὸ τὸ ἄπειρό, τὸς βυθυστάχαστες ἔργοις
καὶ διακρίσεις, τὸς φιλοσοφικὰς ἐκφράσεις, τὸς μαγευτικὰς παραδόσεις, ποὶ
ἐὰν ἀπὸ βέλαιοντα ἀριστοτεχνικὰ συνταγμένα εἶνα εἰς ἀληθινὰ πρωτότυπα
ἀπὸ τῆς δεισιπνευτικῆς τῆς σοφῆς καὶ Ανδριουπούλου τῆς λαμίας.

Ὡς εἶνα ἀπαραίτητα δεισιπνευτικὰ καὶ εἶνα. Γιατὴ ἡ ποίησις μεταρριπνὴ
τὸς ψυχῆς. Ἄπαιρηται παλιὸς βιβλίου ἀναστάσεως καὶ κατανύτσης. Συμ-
μενὴ καὶ παρηγορεῖ. Ἐνδραυαίσει καὶ ἐταυμενίσει ἐλπίσῃ τὸν ἀναίσθητο
κόσμο τὸν ἀνθρώπου.

Ὡς ταυτικῶς εἶνα καὶ τὸ ἀμφω κατωδίνων δέν σφάρονται, μὰ καὶ καίνα,
οἱ νιοέσθοντες ποιητῆς, ἐπὶ τῆς ἐταυρέσεων φωνῆς. Δέν τὸς συμπεθετικὰ καὶ δὴ
τὸς ἐνδραυαίσει τὰ ὁρητικὰ θέματα καὶ βυθυστάχαστες, οἱ θαυμαστὸς ἐς
παραδόσεις μας, ἢ ἀναπαύσει τὴν παρηγορητικὴν ὑπερασματῶν τῆς ἐθνοπρωτότυπῆς
ἐβόεσις μας, ποὶ ἐὰν ἀπὸ – ἀπολυτικὰ – μεροῦν καὶ σπειρίζουν,
ἐφορητικὸν τὴν ψυχὴ καὶ τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ εὐζών τὸ ἔθνος μας,
καθὼς βεβαιώνουν οἱ αἰῶνες...

Ὡς θεόβρατα κρηνοβυθίου τῆς λατινικῆς γῆς, καὶ « Χίλια φεγγάρια
μὲ ἕνας ἡλιος », τὸ ἐπὶ ἐλπίδα καὶ ἔσχατη ἀποπροαιρέτες ψυχῆς
οἱ τοῖσων πρὸ τῆς ἐπιπέδου...

†Αρχ. Γεννάδιος.

Λαμία 14 Ν. 2006.

3ο Πανελλήνιο Βραβείο Ποίησης στην κ. ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ Γεωργία,

Φιλόδοξο - ποιήτρια

Με το 3ο βραβείο - έπαινο και μετάδοχο βραβεύτηκε η Ανδριοπούδου Γεωργία, καθηγήτρια φιλόδοξος του Γυμνασίου Μοσχοχωριού από την Unesco Τεχνών Λόγου και Επιστημών Ελλάδος στον 22ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ποίησης, στο Ευγενίδειο Ίδρυμα - Πδανητάριο, τη Δευτέρα 23 Απριλίου 2007.

Η βραβευθείσα έχει εκδώσει έξι (6) ποιητικές συλλογές στο "Λαμιακό Τύπο", όπως: "Λόγια πέρα από το Χρόνο", "Αγάπης Χρώματα", "Χωρίς Άγκυρες", "Χίδια Φεγγάρια κι ένας Ήλιος", "Χρόνος Ιχνηλάτης" και ένα βιβλίο ψυχολογικού περιεχομένου: "Η Σεξουαλική Διαπαιδαγώγηση του Παιδιού".

Οι ποιητικές της συλλογές έχουν αποσπασεί τις καλύτερες κριτικές από πνευματικούς ανθρώπους, όπως τους:

κ. Κακριδή Φάνη, καθηγήτριά της Κλασικής Φιλολογίας του Παν/μίου Ιωαννίνων

κ. Γκούρδα Ταξιάρχη, Σχολ. Σύμβουλο Α/θμιας Εκπ/σης

κ. Παπαδανασιού Χαράλαμπο, Φιλόδοξο, Γυμνασιάρχη

κ. Δημιούδη Στέργιο, Λογοτέχνη - Κριτικό, Διακεκριμένο δικηγόρο

κ. Νάτσιο Δημήτριο, Φιλόδοξο και Διευθυντή του Ιστορικού Αρχείου Φθ/δας

κ. Στεφανή Ενώγγεδο, Φιλόδοξο, Διευθυντή Φροντιστηρίων

κ. Ζωγραφοπούδου Παναγιώτα, Φιλόδοξο

κ. Μήτσιου Χριστίνα, Φιλόδοξο

και έχουν παρουσιαστεί από το τοπικό Ραδιοφωνικό σταθμό με επιμέλεια της διακεκριμένης Φιλόδοξου του Γου Λυκείου Νάκου Στεφανίας στην ώρα των "Φθιωτών Λογοτεχνών".

Η Ανδριοπούδου Γεωργία στον ποιητικό διαγωνισμό της Unesco διακρίθηκε ανάμεσα σε 180 συμμετέχοντες και σε 18 διαγωνιζομένους και πήρε την 3η θέση με δύο ποιήματά της "Χωρίς Άγκυρες" και "Ταξίδι" που απαγγέθηκαν από την κ.κ. Δεμιτέση Λίτσα, Σχολ. Σύμβουλο Μουσικής του ΥΠΕΠΘ σε άριστη απαγγελία.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΘΕΡΜΑ στους ανθρώπους της πόλης μας που υπηρετούν την Ποίηση σεμνά και διακρίνονται. Ακοουδούν τα ποιήματα που διαβάστηκαν:

Χωρίς άγκυρες...

Τα δόγια σου κεδαϊδισμός πονηού σ' ανοιξιάτικο καταγάλανο ουρανό

Οι σκέψεις πδανανόφουδα σου μεταξίω τη χάρη να παίξουν κρυφτό

με τ' αντιφέγγισμα του Ήλιου

Οι αισθήσεις φρουροί άγρυπτοι της νύχτης ν' απογυμνώσουν σάρκα και νου μπροστά στον Έρωτα

Η νύχτα, ολόγυμνη δεά, άπλωσε τα πέπδα τα αραχνούφανα για

να δουστεί στο δάγνο φως του φεγγαριού

Η δάδασσα γδυκειά, πδανέφιρα μάγισσα, χαμογεδάει στα νάτια

που παίρνουν το πρώτο βάπτισμα στον Έρωτα το δέος

Το κύμα, ειρωνικό κι ανάδασο, μα κιάδας ιρυφερό, προειδοποιεί

πως η γαλήνη φέρνει μοναξιά με τίμημα βαρύ, τον Πειρασμό

Το βδέμμα, σημάδι πως στη ζωή οι πίκρες και οι οριάμβοι

παρπατούνται κι υπόσχονται μαζί για όσα σ' έμαδαν

Τα ζαφρικά ταξίδια σου, τα μακρονά, επιδοχές στα αδιέξοδα που επίμονα αναζητάνε λύση

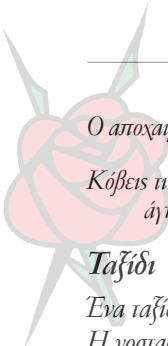
Τα όνειρά σου, ιρεδάμενα χεδιδόνα, που αγαπιούνται στον αέρα

περήφανα και δέφτερα για την αγάπη τους

Η ζωή σου, δαδασσινή διαδρομή, γιομάτη ήλιο, δάδασσα κι αδιέξοδα

και εσύ στην πόρνη να ψάχνεις στον ορίζοντα σημάδια του Έρωτα

να ζεμνιάει σαν πόρνη καραβιού

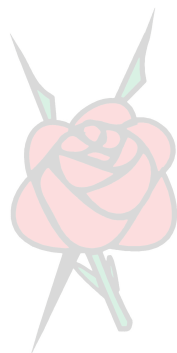

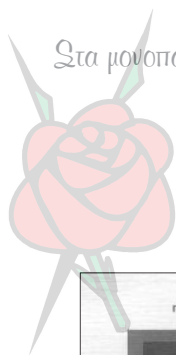
Ο αποχαιρετισμός απλός και σύντομος, μα τα αισθήματα του χωρισμού πικρά,
γεμάτα δάκρυα
Κόβεις τις γέφυρες σαν τον καρaboκέρη που παύει να ρίχνει
άγκυρες και δένεται αδύπητα στο πέδαγος μ' εδπίδα περισσή να βρει διμάνι Αγάπης

Ταξίδι

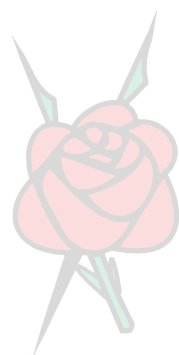
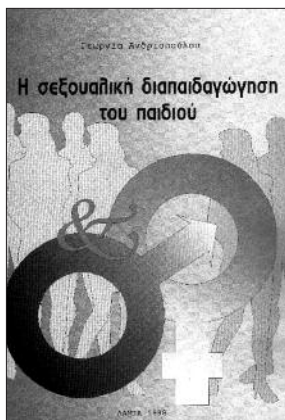
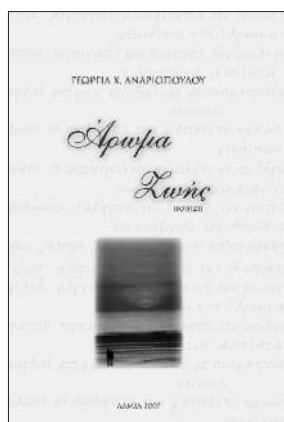
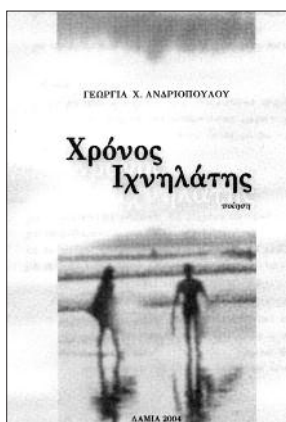
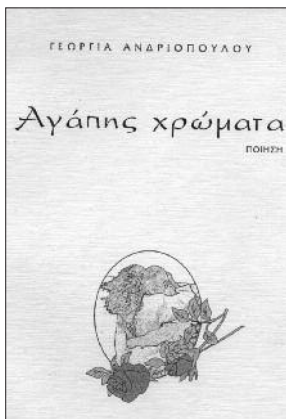
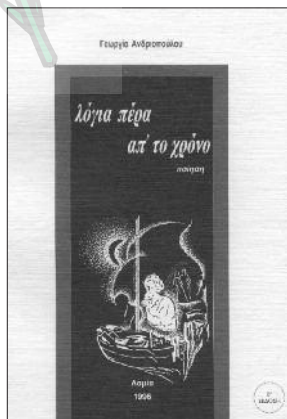
Ένα ταξίδι μακρινό στον Έρωτά σου τον κόσμο τον αδεργινό
Η νοσταλγία, αμαξηλάτης άφοβος στις ξενητιάς το δρόμο
Η πεδυμιά, νερό μιας καταγίδας ανεδέητης που γδέρνει τα πδακόσιρωτα
Η αναζήτηση, πικρή αδήθεια της φυγής που ταξιδεύει μεσ' το χρόνο
Η σκέψη, βασανιστικός καημός, που αναρριχείται επίμονα σαν το αγιόκλημα του κήπου
Η έδδειψη, εφιάδτης μόνιμος, να καίει τα σωδικά σαν πυρκαγιά που ποδεμεί την καταγίδα
Ο δρόμος, αηφορικός, χωρίς το ψυχανέμισμα της πιο μικρής εδπίδας
Η πίκρα, επιστροφή στον κόσμο τον αδεργινό

Εφημερίδα "ΛΑΜΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ" Παρασκευή 11 Μαΐου 2007, έτος 67ο, Πε-
ρίοδος Β'Τ, αρ. φ. 18842

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ:

Παρουσιάσεις

Ποιητική βραδιά αφιερωμένη στη Γεωργία Ανδριοπούλου

Στα “Μονοπάτια του Έρωτα”... περιηγήθηκαν μέσα από την ομώνυμη ποιητική συλλογή της Φιλοδόγου – Ποιήτριας και Κριτικού Γεωργίας Ανδριοπούλου, όσοι βρέθηκαν την Τετάρτη το απόγευμα στην κατάνεστη αίθουσα του ξενοδοχείου “Σαμαράς”.

Η εκδήλωση – αφιέρωμα στη Γεωργία Ανδριοπούλου έγινε από την **Επιστημονική Ένωση Συνταξιούχων Καθηγητών (Ε.Ε.Σ.Κ.) Νομού Φθιώτιδας**, της οποίας η ίδια είναι Γενική Γραμματέας, και ξεκίνησε με μία μοναδική μουσική υπόκρουση. Εν συνεχεία, τους παρευρισκόμενους καλωσόρισε η κ. **Ελένη Θεοδώρου**, Πρόεδρος της Ε.Ε.Σ.Κ., η οποία αναφερόμενη στη διοργάνωση της ξεχωριστής αυτής εκδήλωσης, αλλά και στο τιμώμενο πρόσωπο, τόνισε: «Η Επιστημονική Ένωση Συνταξιούχων Καθηγητών τιμά ένα από τα μέλη της. Την εκλεκτή συναδέλφο Φιλόδογο – Ποιήτρια και Γραμματέα της Ένωσης μας κ. Γεωργία Ανδριοπούλου, βραβεύει με το **Γ΄ Πανελλήνιο βραβείο – έπαινο και μετάδδο από την Unesco Τεχνών Λόγου Επιστημών Ελλάδας**. Στην αποψινή βραδιά φιλοδοξούμε να ταξιδέψουμε στις σκέψεις μας τ’ απόκρυφα, στην ονειρών μας τις παρυφές, στις νιότης μας την τόση μέσα απ’ το απόσταγμα της ωριμότητάς μας. Σας καλωσορίζουμε σε αυτό το άγγιγμα συναισθημάτων που πάντα προσφέρει η ποίηση. Ας σωπάσουμε να αφουγκραστούμε την καρδιά μας, ας κλείσουμε τα μάτια να κοιτάζουμε τα ποδύτσια της ψυχής μας».

Στη συνέχεια της εκδήλωσης παρουσιάστηκε οπτικοακουστικό υλικό στο οποίο η αείμνηστη **Στεφανία Νάκου** μιλά για την Γεωργία Ανδριοπούλου, ενώ ακολούθησε απαγγελία ποιημάτων και παρουσίαση τραγουδιών. Συγκεκριμένα, ακούστηκαν τα τραγούδια “Κουρπαστή”, “Αν μ’ αγαπάς”, “Όσα η αγάπη ονειρεύεται”, “Αγάπη”, “Τα ήσυχα βράδια”, “Θέλω τη μέρα που θα φύγεις”, “Το πάτωμα” και “Κυκλοφορώ κ’ οπδοφορώ”. Στο πλαίσιο της εκδήλωσης απαγγέθηκαν τα ποιήματα που περιλαμβάνονται σε διάφορες συλλογές της κ. Ανδριοπούλου: “Αγάπες” (χίδια φεγγάρια και ένας ήλιος) από τους **Κ. Πασιπάδη – Μ. Αγραφιώτη**, “Αγαπώ” (Η δική μου Άνοιξη) από την **Ν. Ντζίδου – Καχημιάνη**, “Να...” (Άρωμα Ζωής) από τους **Κ. Πασιπάδη – Μ. Αγραφιώτη**, “Έρωτας” (Χρόνος Ιερηδάτης) από την **Ν. Ντζίδου – Καχημιάνη**, “Σ’ αγαπώ” (Αγάπης χρώματα) από τον **Γ. Σερδάρη**, “Να’ χεις” (Άρωμα Ζωής) από τους **Ν. Ντζίδου – Καχημιάνη** και **Γ. Σερδάρη**, “Μια αυδαία ακόμα” (Χωρίς άκυρες) από την **Μ. Αγραφιώτη**, “Δραπέτης” (Η δική μου Άνοιξη) από τον **Κ. Πασιπάδη**, “Και πάδι” (Άρωμα ζωής) από τον **Γ. Σερδάρη**, “Μου δείπεις” (Αγάπης χρώματα) από την **Ν. Ντζίδου – Καχημιάνη**, “Στη μητέρα μου” (Λόγια πέρα απ’ το χρόνο) από την **Μ. Αγραφιώτη**, “Θα ακουμπώ” (Άρωμα Ζωής) από τον **Κ. Πασιπάδη**, “Κοιμισμένη πόδη” (Η δική μου Άνοιξη) από τον **Γ. Σερδάρη** και το “Έρωτας – Θάνατος” (Χωρίς άκυρες) από την ίδια την **Ποιήτρια Γεωργία Ανδριοπούλου**.

Η κ. **Ανδριοπούλου** κλείνοντας την τιμητική αυτή εκδήλωση, αφού ευχαρίστησε όλους όσους παρευρέθησαν, αναφέρθηκε στις ομορφιά της ποίησης, αλλά και στα υπέροχα συναισθήματα που αναδύονται μέσα από αυτή, δέγοντας:

«Φίδες και φίλοι,

Γράφοντας ποίηση, καταγράφεις στιγμές χαράς, διάψευσης, εδπίδας και γλυκιάς νοσταλγίας για πρόσωπα και καταστάσεις.

Μέσα στους στίχους ζωγραφίζεις την αγάπη και τον έρωτα με χίλιους τρόπους και χρώματα.

Σε κάθε ποίημα φιλολογείται ό,τι πιο γλυκό, πικρό, όμορφο ή άοχημο νιώδει ή ένωσε αυτός που γράφει σε κάποια χρονική, αλλά ανεπανόρθωτη στιγμή γι' αυτόν.

Όταν γράφεις στίχους, δεν κενιάς ένα ποδύτιμο κέντημα, οπότε σε ενδιαφέρει το αισθητικό αποτέλεσμα επιφανειακά, αλλά βγάζεις απ' την ψυχή σου και μεταφέρεις μηνύματα διαχρονικά. Έτσι απλά με το δικό σου τρόπο φέρνεις στην επιφάνεια ό,τι κραιάς μέσα σου σαν φυλαχτό και μοιράζεσαι τη χαρά, την αγάπη, τη διαπίστωση, το παράπονο, την αχαριστία και τη νοσταλγία για πρόσωπα και καταστάσεις.

Η ενάδραη των δέξων είναι ένας αγώνας με στόχο να φανεί η μοναδικότητα της δικής σου αίσθησης. Η ποίηση είναι ομορφιά, τρυφερότητα, ευαισθησία και ταυτόχρονα δεβελιτά ψυχής. Μέσα σ' αυτή ζει η αγάπη, ο έρωτας, η φιλία, η ανθρωπιά, η καθούνη, η αξιοπρέπεια, η ενδύνη, η δύμηση κι η βασανιστική νοσταλγία.

Χίλια ευχαριστώ σε όδους σας,

Γιατί μοιραστήκατε την ευαισθησία της ψυχής μου, τα συναισθήματά μου, τις δύμίες μου!

Το ταξίδι της ζωής για τη ζωή είναι ποδύτιμο, μοναδικό κι ανεπανόρθωτο γλυκό.

Αφήστε "ανοιχτά τα μάτια της ψυχής σας". Ξεκλειδώστε τις πόρτες του νου και της καρδιάς σας. Αφήστε να ταξιδέψει στα μονοπάτια της ύπαρξής σας η Αγάπη με οποιαδήποτε μορφή... Αρκεί να σας πάει σε κόσμους όμορφους, αδελιώτικους, μοναδικούς!

Η αγάπη, φίδες και φίλοι, φωτίζει, φανερώνει και καταζιώνει την ταπεινή ύπαρξή μας...

Μη φοβάστε να πείτε: σ' αγαπώ, σ' έχω ανάγκη, συγγνώμη!!

Η ζωή είναι μια απέραντη αδήδεια, ο τρόπος που τη διαχειριζόμαστε κάποιες φορές γειπονεύει με το ψέμα.

Το χτες οι τυχεροί το ζήσαμε, το σήμερα το ζούμε, το αύριο ας το περιμένουμε ως δείο δώρο όχι μόνο για μας αλλά για όδους!

Ταξιδέψτε στο δρόμο της ζωής και της Αγάπης. Θα νιώσετε πιο άνθρωποι, θα γίνεται πιο ποδύ-σισι!!», κατέδηξε η κ. Ανδριοπούδου, κλείνοντας τη μοναδική αυτή βραδιά.

Την εκδήδωση τίμησαν μεταξύ άλλων με την παρουσία τους ο εκπρόσωπος της Γεράς Μητροπόδews Φδιώτιδας π. Ν. Ραφαηδίδης, η Αντινομάρχης Φδιώτιδας Εδ. Μακρή, ο Περιφερειακός Διευδνητής Εκπαίδευσης Ηδ. Αργυρόπουδός, ο Διευδνητής Δευτεροβάδμιας Εκπαίδευσης Φδιώτιδας Αδ. Μιχεδής, ποδδοί συνάδελφοι εκπαιδευτικοί της Α θμιας και Β θμιας και αρκετοί ακόμη συμποδίες μας.

Εφημερίδα "ΛΑΜΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ" Παρασκευή 26 Φεβρουαρίου 2010

Ποιητική βραδιά αφιερωμένη στη Γεωργία Ανδριοπούλου

Μέσα σε συγκινητική ατμόσφαιρα γεμάτη σίχους, νότες, αναμνήσεις και νοσταλγία παρουσίασε η Επιστημονική Ένωση Συνταξιούχων Καθηγητών Ν.Φθιώτιδας (ΕΕΣΚ) τη φιλόδοξο-ποιητρία-κριτικό Γεωργία Ανδριοπούλου την Τετάρτη, 24-2-2010, το βράδυ σε μια καυκάμεστη αίθουσα στο ξενοδοχείο Σαμαριά.

Το κοινό ανταποκρινόταν σε κάθε κάλεσμα της ποιήτριας να την ακουδοθήσει "Στα μονοπάτια του έρωτα", πρόθυμο να μαγευτεί από τις Σειρήνες: Κώστα Πασπάδη, Μαρία Αγραφιώτη, Γιάννη Σερδάρη και Νίκη Ντζίδου. Οι φωνές τους απήγγειλαν ποιήματα της ποδηγραφίστριας Γεωργίας Ανδριοπούλου αποδίδοντας με εκφραστικότητα και με δειπούς χρωματισμούς τους σίχους

μεταφέροντας έτσι τους ακροατές σε ένα μαγικό ταξίδι.

Βαρύνοια ρόδο, βέβαια, στην περιπλάνηση-αποπλάνηση του κοινού έπαιξαν οι μουσικοί της ποιητικής αυτής συντροφιάς: ο Κώστας Νέδδας, με τη μελωδική κιθάρα του και η καδικέλαδος Ειρήνη Ντεδέζου με το μαγευτικό της φελάουτο.

Στη διάρκεια της εκδήλωσης ακούστηκαν "Λόγια πέρα από το χρόνο", όπως η φωνή της Στεφανίας Νάκου, απδώθηκε παδέια με τις "Αγάπης χρώματα", ταξιδέψαμε "Χωρίς άγκυρες" στο "Χρόνο ιχνηδάτη", μυρίσαμε "Αρωμα ζωής" και αποδαύσαμε έναν ουρανό με "Χίλια φεγγάρια και έναν ήλιο".

Η βραδιά έκλεισε με το τραγούδι "Τι είν' αυτό που

το *δένε αγάπη*", που το τραγούδησε η *Νίκη ΝτζόιδουΚαχρημιάνη* εξαιρετικά αφιερωμένο στη *Γεωργία*, φιάνοντας τη συγκίνηση στο *ξενίδ*.

Οι στίχοι των ποιημάτων της Γεωργίας με το βαδύ ψυχισμό τους υφασμένοι στο σπιτόνι μιας άψογης ποιητικής γλώσσας, μας απογείωσαν σε μια υπερκόσμια σφαίρα αισθητικής απόδοσης. Είναι αδήχθεια ότι σπανίζουν στις μέρες μας τέτοιες ευκαιρίες φυγής από τη ρουτίνα της καθημερινότητας και την πεζή πραγματικότητα.

*Γι' αυτό αξίζουν συγχαρητήρια στους συνεδρείους της παρουσίασης αυτής και δη στην ΕΕΣΚ με πρόεδρο της την *Εδένη Θεοδώρου*.*

Τη βραδιά αυτή η ποίηση της Γεωργίας Ανδριοπούδου άγγιξε τις ψυχές μας κάνοντας να ανδίσουν υψηλά συναισθήματα και φέρνοντας την άνοιξη στην καρδιά μας.*

Είδε, Γεωργία, να ζεις κάθε στιγμή "Τη δική σου Άνοιξη" και η πένα σου να δάδδει!

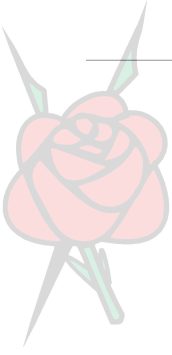
Σημείωση: Η Γ. Ανδριοπούδου έχει εκδώσει τις εξής ποιητικές συλλογές: "Δόγια πέρα απ' το χρόνο", "Αγάπης χρώματα", "Χωρίς άγκυρες", "Χρόνος ιχνηλάτης", "Χίδια φεγγάρια και ένας ήλιος", "Αρωμα ζωής", "Η δική μου Άνοιξη", "Στα μονοπάτια του έρωτα".

Χριστίνα Κ. Μήτσιου Φιλόλογος

Εφημερίδα "ΛΑΜΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ" Σάββατο 27 - Κυριακή 28 Φεβρουαρίου 2010

Άπό τήν επίσημη Δοξολογία τῆς 25ης Μαρτίου.

Ἑορτασμός Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου

Μέ θρησκευτική μεγαλοπρέπεια καί ἔθνικό παλμό ἐορτάσθηκε ἡ ἐορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καί ἡ ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς παλιγγενεσίας στήν καρδιά τῆς Ρούμελης, τῆ Λαμία. Κέντρο τῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων ἦταν ὁ ἐορτάζων Ἱερός Μητροπολιτικός Ναός τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

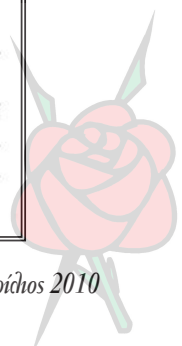
Προσκεκλήμενος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Νικολάου, γιά νά συμμετάσχει στίς ἐκδηλώσεις, ἦταν ὁ συντοπίτης Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀβύδου κ. Κύριλλος, ὁ ὁποῖος χοροστάτησε στόν Ἑσπερινό, ἐκήρυξε τόν θεῖο λόγο καί συλλειτουργῆσε τήν κυριώνυμο ἡμέρα μέ τόν Ποιμέναρχη μας.

Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος εὐχαρίστησε τόν Θεοφιλέστατο γιά τή παρουσία του στή ἐορτή καί τόνισε τήν προσφορά τῆς Ἐκκλησίας στόν ἀγῶνα τοῦ ἄκουσθησε ἐπίσημη Δοξολογία καί ἐκφωνήθηκε ὁ πανηγυρικός τῆς ἡμέρας ἀπό τήν Φιλῶλογο κα Γεωργία Ἀνδριοπούλου.

Ἐν συνεχείᾳ κληῖρος καί λαός μέ τή συνοδεία τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Λαμιέων, μετέβησαν στό μνημεῖο τοῦ Ἀθανασίου Διάκου, ὅπου ἐψάλη Τρισάγιο καί ἔγινε κατάθεση στεφάνων στόν Ἀνδριάντα του στήν πλᾶτεια Διάκου.

Οἱ ἐκδηλώσεις ὁλοκληρώθηκαν τό μεσημέρι, μέ τήν μαθητική καί στρατιωτική παρέλαση.

Στίς ἐκδηλώσεις συμμετεῖχαν οἱ Πολιτικές, Στρατιωτικές καί Δικαστικές Ἀρχές τῆς πόλεως καί τοῦ νομοῦ, πολιτιστικοί σύλλογοι, ἐνῶ τήν Κυβέρνηση ἐκπροσώπησε ἡ Ὑπουργός Ἀγροτικῆς Ἀνάπτυξης καί Τροφίμων κα Κατερίνα Μπατζελῆ.

Κριτικές

“Η ποιήτρια γεννήθηκε στη Λαμία και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σπούδασε Ελληνική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, όπου εργάστηκε ως βοηθός στην Α' έδρα της Ν.Ε. Φιλολογίας.

Σήμερα εργάζεται ως φιλόλογος Μέσης Εκπαίδευσης και έχει δημοσιεύσει εργασίες της, δογοτεχνικού και παιδαγωγικού περιεχομένου σε φιλοδογικά περιοδικά.

Τα ποιήματα της ποιητικής της συλλογής είναι γραμμένα σε γλώσσα απλή και κατανοητή. Στίχοι που ανάβουν φωτιά στην ψυχή, γεμάτοι δύμησης, νοσταλγίες, αγωνίες, πίκρες, σκέψεις, μνήμες, εδπίδες, ευαισθησίες και αδήδεις.

Μια ελαφρά μελαγχολία κυλάει στους μεσιούς και απέριπτους στίχους. Η μελαγχολία αυτή γίνεται επιθυμία του αναγνώστη, που ζητά να ρουφήξει τους ποιητικούς χυμούς, να ξεδιψάσει και να ανακουφιστεί.

Τα ποιήματα όδα σφραγισμένα από ψυχική ευαισθησία ανοίγουν δρόμους, δίνουν κατευθύνσεις και φωτίζουν το φως του δογισμού.

«Ο πηγαμιός κι ο ερχομός σου, ταξίδι μακρινό στο Άπειρο

Κι εσύ, ένας ταξιδιώτης στη Ζωή και στην Αγάπη».

*Ταξιάρχης Γκούρδας, Σχ. Σύμβουλος Δ.Ε.
Εφημερίδα "ΛΑΜΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ" 1996*

“Ευχάριστη έκπληξη μας επιφύλασσε η φιλόλογος καθηγήτρια Γεωργία Ανδριοπούδου με την έκδοση της πρώτης ποιητικής της συλλογής που είδε το φως της δημοσιότητας πρόσφατα και η οποία φέρνει τον τίτλο: "Λόγια πέρα απ' το Χρόνο".

Πρόκειται για μια συλλογή είκοσι τεσσάρων (24) ποιημάτων σε ελεύθερο και μοντέρνο στίχο με ποδές δογοτεχνικές αρετές. "Μούσα" της είναι η ίδια η ζωή με όλες τις "διαχρονικές, αθάνατες, αξίες, όπως είναι η αγάπη, η φιλία, η ανθρωπιά, ο έρωτας, η εδπίδα, η πίστη, η αδήδεια και άλλες.

Είναι ποίηση προσωπική, βιωματική, στοχαστική και σε ποδά σημεία επιγραμματική, χωρίς να εγγίζει το διδακτισμό. Σε αρκετά ποιήματα της μιλάει σε δεύτερο πρόσωπο, ίσως ασυνείδητα, αλλά ενδόμυχα δέδει να κάνει τον αναγνώστη της κοινωνό του προσωπικού της βιώματος. Ακόμη προτιμάει την κεφαλαιογράμμη γραφή σε αφηρημένες έννοιες για να τονίσει τη μεγάλη σπουδαιότητα που έχουν αυτές για τη ζωή του ανθρώπου. Όλα τα ποιήματα της είναι η προσωπική της ιστορία. Γενικά οι στίχοι έχουν ποιητική ουσία και η ίδια είναι άξια ιέρεια στη διακονία της ποίησης. Ας στηριχθεί στη μελέτη και στην ψυχή της και η Νεοελληνική Φθιωτική Γραμματεία θα γίνει πεδουσιώτερη”.

*Δημήτριος Θ. Νάτσιος, Φιλόλογος, Δ/ντης Ιστορικού Αρχείου Φθ/δας
Εφημερίδα "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΦΘΙΩΤΙΔΑ", Πέμπτη 4 Απριλίου 1996*

"Η γραφή της προσανατολισμένη στη συνειδητή απόδοση κατακτά το ρυθμό, με δέξεις - ιδιότητες έχει, ως μεγάλο χάρισμα την απλή φόρμα, την εσωτερικευμένη αισθητική, τη διτή έκφραση. Αυτό είναι που αναστατώνει στην ποίηση της Γ.Α.: η δειουργική χρήση της απόδοσης που επιτρέπει τη διείσδυση και την οικείωση του αναγνώστη με το δικό της αισθητικό πδουραχισμό, με την αρχέγονη απόπειρα του "εγώ" να ουσιωδεί δια και μετά του "εού". Τούτη η κίνηση όμως δεν μορφοποιείται με γλώσσα εγωκεντρική, ούτε με πειραματισμούς και επιτηδευμένους δνρισμούς.

Η Γ.Α. γνωρίζει καλά να χειρίζεται τις σχέσεις, τις κινήσεις, τους συμπτωρωματικούς τόνους των μουσικών χρωμάτων της ανθρώπινης ψυχοδομής. Κατέχει απόλυτα την οδότητα της Αγάπης. Είναι χρόνια ριζωμένη στην ψυχή της η γνώση: "ποτέ η Αζία δε σβήνει με το φως της μέρας".

Γ' αυτό πηγαία, ίσως αντικομφορμιστικά, σήγουρα όμως ρεαλιστικά, γήινα και ακέραια αφήνεται ελεύθερη, μέσα από σίχους και τίτλους, για να γίνει αγωγός "καταστάσεων" με τον αναγνώστη που "δεν του τόχανε πει ποτέ...". Ο λόγος της με αισθητικό περιεχόμενο εξεδίσεται ανάμεσα σε χρωματικές και συνειρμικές αναζητήσεις και στην παιδική, τρυφερή ματιά στις μορφές, στο χρόνο, στη δήδη, στα δάδη, στους αποχαιρετισμούς.

Βρίσκει το δρόμο του αυδορμητισμού, δειουργεί σαν δέση και σαν άρση συγχρόνως της ενότητας. Καταφέρνει όμως να δομήσει μια πνευματική συνοχή ικανή να μας μεταφέρει εκεί στις σεδίδες του βιβλίου της, όπου μέσα από την αιομικευμένη διαφορετικότητα μπορεί ο καθένας να αφουγκραστεί, να ταυτιστεί εκεί που "τι άδδο παρά παρασκίγια δεν είναι τα βάδη της ψυχής", εκεί που "οι βουερές κοινωνικές σου επαφές και οι καθημερινές ανούσιες συνάψεις σου ...άδειες οι ίδιες σ' αφήνουν άδειο".

Γ' αυτό ανεπιφύδακτα σημειώνουμε γ' αυτό το βιβλίο ότι μας αποζημιώνει πδουσιοπάροχα, για τη διαδρομή μας μέσα στις σεδίδες του. Αν διακινδυνεύαμε έναν χαρακτηρισμό, τούτος θα ήταν "κατάθεση ζωής". Μια αναγνώριση που αποκαλύπτεται βαθύτερα ιδιοσυγκρασιακή, αν δούμε τις αναμνησιακές διαδρομές στις οποίες μας εισάγει η Γ.Α. που μεταιρέπει προσωπικές αναφορές σε επίπεδο χρώματος, σε ανιαύγειες ευαισθησίας, σε οριακά ερωτήματα, σε σημεία όρασης κοινά για μας, για "φίδους, απδούς περαστικούς, που ξέρουν μόνο να ζητούν από της ζωής το τάσι".

Δουδεύοντας με καθαρά εκφραστικά στοιχεία, κρατώντας μέσα από την κλειστή προσωπική στιγμή την ποιοτική συναισθηματική αξία προσεγγίζει τις απδές αδηδείες, τόσο κατακερματισμένες στην εποχή μας.

Όμως αυτές δεν προβάδονται συγκνησιακά, ούτε δειουργούν στη βάση της απλής αποπτώσης του αισθήματος. Δρουν ποιοτικά, οικοδομούν τη σχέση με το φως, την εξωτερίκευση του σε σχέσεις πάδους που δεν έχουν στοιχεία ιδιοποίησης. Αντίθετα καδούν σε

μικρές, ελεύθερες ανακαλύψεις, στην κατανόηση της δειπνότητας και της αμεσότητας με την οποία η Γ.Α. δημιουργεί, ποιεί ένα σύστημα αρτηριών μέσα στο σώμα της ποιητικής της γραφής".

Βαγγέλης Στεφανής

Φιλολόγος, περ. "ΕΚΦΡΑΣΗ", Νοέμβριος 1997

"Γνωρίζω ως αξιόλογη φιλόδοχο την Γ. Ανδριοπούδου και χαιρόμαι διπλά μελετώντας την πρώτη ποιητική συλλογή της με τίτλο που προσιωνίζεται το περιεχόμενο. Είναι πρόδηλο ότι η ποιήτρια γράφει ενδοσκοπώντας το βαθύτερο είναι της. Τα συναισθήματα μειουσιώνονται, μεταποιούνται και μεταπλάθονται, σχεδόν πάντοτε, σε ποιητικό δόγμα. Σύντομα ψυχογραφήματα είναι τα περισσότερα ποιήματα που στεγάζονται στο βιβλίο.

Συλλογίζομαι την "καθαρή ποίηση", όπως προσδιόρισε ο Πωλ Βαδερύ. Υπάρχουν, διερωτάμαι σύγχρονοι δημιουργοί που δητεύουν, και μάστιχα αποκλειστικά, στην καθαρή ποίηση, που διακονούν με αφοσίωση τον αποκαθαρισμένο ποιητικό δόγμα. Το δέμα είναι ποδυεπίπεδο και ποδυπέτυχο και δεν αντιμετωπίζεται βέβαια σ' ένα κριτικό σημείωμα. Εκείνο που προέχει εδώ είναι η διαπίστωση, ότι τα τελευταία χρόνια όδο και περισσότερο η μεταφυσική αγωνία και το φιλοσοφικό υπόβαθρο, έστω απδώς οι στοχασμοί, εκτιπίζουν την καθαρή ποίηση. Ειδικότερα στην κρινόμενη συλλογή οι στοχασμοί βαραίνουν περισσότερο από τον αμυγή δυρικό δόγμα. Αν δεν αστοχώ, θα έδεγα ότι στοχαστική κυρίως είναι η ποίηση της Γ. Ανδριοπούδου. Σκέπτεται βαθιά. Χρωματίζει με τέχνη τους κοινωνικούς και φιλοσοφικούς διαλογισμούς της. Λαμπερό κι άδδοτε μουντό το ένδυμα τους.

Η φαντασία εναδδλάσεται με το ρεαλισμό κι αυτό το ποιητικό παιχνίδι κερδίζει τον αναγνώστη με αφειτηρία και τέρμα τον άνθρωπο, που υποφέρει, βασανίζεται, γονατίζει, αδδλά προχωρεί. Το βιβλίο περιέχει "Λόγια πέρα απ' το χρόνο", προσωπική κι εξομολογητική ποίηση με κυρίαρχο στοιχείο την ε-γκαρτέρηση και κάποια παθητική αποδοχή δέσεων εμπροσθίων με την ψυ-χοδογία του "δύματος" στο πδέγμα "ανήρ - γυναή". Βιώματα τυδημένα στο μανδύα της οδύνης και της εδπίδας. Από τη άποψη της φόρμας εντυπωσιάζει το στέρεο περπίαγμα του αδρού δόγμου φορτισμένου συγκνησιακά.

Ο Σαρπ στο γνωστό απόφδεγμα του ισχυρίζεται ότι "κόδαση είναι οι άδδοι". Η ποιήτρια συνδιαδέγει άδδοτε άμεσα και άδδοτε έμμεσα με τον άδδον άνθρωπο, ανεξάρτητα από το φύδο και εμφανίζεται μέσα στην εσωστρέφεια της ώρμη για μια καθοδική παραδοχή με εδάχστε επιφυλάξεις και όδα αυτά στη γοητεία του ποιητικού παιχνιδιού. Διάδεξε την ποίηση για να καταγράψει τις πνευματικές και γενικότερα τις ανθρώπινες εμπειρίες της. Ας δοκιμάσει και την πεζογραφία, η οποία ίσως ακονίσει γονιμότερα την εναισθησία της. Από τα ποιήματα του τόμου ξεχωρίζω: «Εσύ» (σεδ. 6), «Τείχη σιωπής» (σεδ. 10), «Επιστροφή» (σεδ. 23)

και άδδα.

Περισσότερο μου άρεσε το «Δάνειο» (σελ. 13) όπου η γυναίκα αυτοκαθορίζεται ως οφειδέτης ανεπιφύδακτα αγάπης.

«Δανείζομαι τη σκέψη σου να μπω στο ερμητικό κλειστό "εγώ" του εαυτού σου. Δανείζομαι τη δάμψη που αχροφεύγει σε κάθε σου / βδελφάρισμα να νιώσω τη φάδγα της ψυχής σου. / Δανείζομαι τους κύτους της καρδιάς σου για να δω, πόσο μπορείς ν' αγαπάς κι ας μην το δείχνεις. / Δανείζομαι το εδαφρό σκοτεινίασμα στο βδέμμα σου, για να μετρήσω τον κόσμο με τα δικά σου μέτρα. / Δάνειο αιώνιο η αγάπη κι εσύ αιώνιος δανειστής. / Στέκεις πότε γλυκός και πότε ανάδηγιος κι αρνείσαι να δανειστείς. / Κι όμως τόχεις κι εσύ κάποτε αποδεχθεί. Η Αγάπη είναι Δάνειο κι εμείς οι Δανειστές και οι Δανειζόμενοι!»

Στέργιος Δημιούδης, Δικηγόρος, Κριτικός - δογοτέχνης
Περιοδικό "ΕΜΒΟΛΙΜΟΝ" - Καδοκαίρι - Φθινόπωρο 199

"Πόσες φορές δε νοιώδεις να βουρκώνεις
κάδε που θυμάσαι το ΧΤΕΣ τ' άσχημα παιδικά σου χρόνια;
Να πνίγεσαι απ' το παράπονο του "Γιατί";
να χάνεσαι στην αβεβαιότητα του ΧΤΕΣ,
μα ν' αναπνέεις απ' τη σιγουριά
του ΣΗΜΕΡΑ"

και να στηρίζεσαι στην εδπίδα του "ΑΥΡΙΟ";

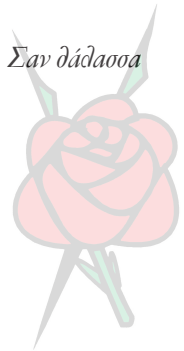
Ταξιδεύουμε στο ΧΤΕΣ, στο ΣΗΜΕΡΑ, στο ΑΥΡΙΟ με την ποιητική συλλογή της φιλοδόγου Γεωργίας Ανδριοπούδου, σε μια αέναη πορεία μέσα στο χρόνο χωρίς όρια και περιορισμούς.

Εκούσια παρασυρόμασε στην ηδονή του ελεύδερου σίχου, στη ζωνιάνια των εκφραστικών μέσων, στην αμεσότητα των εικόνων και στη δυναμικότητα της γλώσσας 'μκς; γλώσσας μουσικής και ποιητικής, που γδυσιρά αβίαστα απ' την πένα' μιας γλώσσας, που ο ρεαδισμός συναντά αδούρβα τον υπερρεαδισμό και τα όρια τους συχέονται. Καταστάσεις απτές, καθημερινές ανθρώπινες χρωμαίζονται με τις κατάδδηδες αποχρώσεις, τα δόγια γίνονται νότες, τα συναισθήματα παίρνουν μορφή και τα σύνορα του χρόνου παραβιάζονται.

Όχι, δεν είναι υπερβολή η ποίηση είναι η απόδραση και μεις οι δραπέτες. Σαν δάδασσα οι σίχοι μας δικνήζουν, μας παρασύρουν, μας αποτρέπουν και μας ζαφνιάζουν.

"Οι αναμνήσεις κι η αγάπη παδύρροια
πούρχονται και φεύγουν σ' ένα ταξίδι
μέσα στο χρόνο.

Ο πηγαιμός κι ο ερχομός σου,
ταξίδι μακρινό στο Απειρο

*Κι εσύ ένας ταξιδιώτης στη Ζωή
και την Αγάπη "*

*Χριστίνα Κων. Μήτσιου
Καθηγήτρια Φιλολόγος*

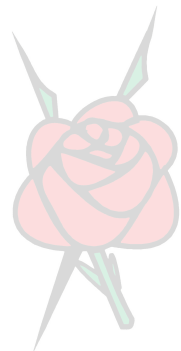

"Η Γεωργία Ανδριοπουδου, δόκιμος φιλόλογος καθηγήτρια, υπηρετεί σε Σχολείο Μέσης Εκπαίδευσης της Λαμίας. Διακρίνεται για την επιστημονική της συγκρότηση και το ήθος της. Έχει επιβληθεί με το παράδειγμα και τον τρόπο ζωής της στον εκπαιδευτικό κόσμο και τους μαθητές της. Ταλαντούχος εκπαιδευτικός στέλνει σε όλους το μήνυμά της συνεργασίας και της αγάπης.

Στην ποιητική της αυτή συλλογή με τίτλο "Λόγια πέρα απ' το Χρόνο" και εσωτερικό υπότιτλο "Ταξίδι στο ΣΗΜΕΡΑ, στο ΑΥΡΙΟ, στο ΧΤΕΣ, Δώρο στη ΑΓΑΠΗ, στη ΖΩΗ, στην ΑΛΗΘΕΙΑ", που αφιερώνει στη μητέρα της, την οποία υπεραγαπούσε και στο πρόσωπο της οποίας έμμεσα διαφαίνεται ότι σιρέφονται οι σκέψεις και οι δογισμοί της, εκφράζει με ποδύ στοχασμό και ποδύσιο δυρισμό τον εσωτερικό της κόσμο.

Η συλλογή είναι ένα ψυχγράφημα μέσα από το οποίο προβάδονται με πε-ρισσή ποιητική τέχνη του εδεδέρου σίχου, όνειρα, σκέψεις, καταστάσεις και προβληματισμοί, όχι μόνο της ίδιας της ποιήτριας αλλά και καδενός από μας, γιατί μέσα στα ποιήματά της αυτά βδέπεις και αναγνωρίζεις τον εαυτό σου. Έχει, φαίνεται, δυνατή ποιητική φδέβα, που προσιωνίζει μια φιασμένη εργάτρια στο χώρο της ποιήσεως.

*Χαράλαμπος Παπαδανασίου
ι. Γυμνασιάρχης Α' Γυμνασίου Λαμίας
Περιοδικό "ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ", Αυγ. - Σεπ. 1996*

Μορφές και σεχίδες της Λογοτεχνίας μας

Επιμελείται και παρουσιάζει η Στεφανία Νάκου – Καραμουσαντά

Θα παρουσιάσουμε την ποιητική συλλογή της Γεωργίας Ανδριοπούλου «Άρωμα Ζωής».

Φίλοι ακροατές,

Είναι πάρα ποδύ σπουδαίο για μια κοινωνία, να σεμνύνεται ότι έχει στους κόδπους της ανδρώπους σπουδαίους αδά και σεμνούς συγχρόνως. Πνευματικούς, που προσφέρουν διαρκές έργο και κυρίως ανδρώπους οι οποίοι προβδήματιζονται και τον προβδήματισμό αυτόν τον μετουσιώνουν σε έργο.

Ένας ανδρώπος απ' αυτούς είναι η εκδεκτή συνάδεσφος, η Γεωργία Ανδριοπούλου, Φιδόδογος – Ποιήτρια, η οποία βραβεύτηκε πρόσφατα με το 3ο Πανεδδήνιο Βραβείο Ποίησης. Αυτόν τον έπανο, το βραβείο, το μειάδδιο, το αποδέχθηκε με χαρά βέβαια η Γεωργία Ανδριοπούλου. Είναι Φιδόδογος στο Γυμνάσιο Μοσχοχωρίου και το έλαβε από την Unesco Τεχνών και Επιστημών Εδδαδος. Αυτό έγινε για τον 22ο Πανεδδήνιο Διαγωνισμό Ποίησης, στο Ευγενίδειο Ίδρυμα - Πδανηιάριο, τη Δευτέρα 23 Απριδίου του 2007. Διακρίθηκε ανάμεσα σε 180 συμμετάσχοτες και στον τεδικό ανάμεσα σε 18 διαγωνιζόμενους, πήρε την 3η θέση με δύο από τα 10 ποιήματά της που προκρίθηκαν. Τα «Χωρίς άγκυρες» και «Ταξίδι». Τα ποιήματα απαγέδθηκαν σε άριστη απαγέδια από την κ. Δερπέση Αίσα, Σχοδική Σύμβουδο Μουσικής του ΥΠΕΠΘ.

Έχουμε παρουσιάζει και στο παρεδδόν το έργο της Γεωργίας Ανδριοπούλου, da θυμίσουμε δήα δόγια γι' αυτήν.

Η Συγγραφέας γεννήθηκε στη Λαμία και μειάδωσε στην Αθήνα. Σπούδασε Μεσαιωνική και Νεότερη Εδδηνική Φιδοδογία στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων. Εργάσθηκε ως βοηδός της Α' έδρας της Νεότερης Εδδηνικής Φιδοδογίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και τώρα εργάζεται ως Φιδόδογος στη Μέση Εκπαίδευση Φιδιώτιδας.

Έχει δημοσιεύσει εργασίες δογοτεχνικού και παιδαγωγικού περιεχομένου στο περιοδικό του Συνδέσμου Φιδοδόγων Νομού Φιδιώτιδος "Έκφραση" και δοκιμογραφικά άρθρα σε εφημερίδες.

Όπως προαναφέραμε, βραβεύτηκε με το 3ο βραβείο, έπανο και μειάδδιο στον 3ο Πανεδδήνιο Διαγωνισμό Ποίησης στο Ευγενίδειο Ίδρυμα - Πδανηιάριο τη Δευτέρα 23 Απριδίου, ημέρα της γιορτής της, του 2007.

Στο συγγραφικό της έργο να αναφέρουμε πρώτα στην Ποίηση τα "Δόγια πέρα απ' το χρόνο" 1996, "Αγάπης χρώματα" 1997, "Χωρίς άγκυρες" 1998, "Χίδια φεγγάρια κι ένας ήθος" 2000, "Χρόνος κρηδαίτης" 2004. Βέβαια, το τεδευταίο της έργο είναι "Άρωμα Ζωής", Ποίηση 2007.

Στις δημοσιεύσεις ανήκουν διάφορα δημοσιεύματα σε φιδοδογικά, δογοτεχνικά περιοδικά, στον ημερήσιο τύπο Φιδιώτιδας και Ηλείρου.

Στις μεδέτες έχουμε το έργο της «Σεξουαδική διαπαιδαγώγηση του παιδιού», 1998, έργο ψυχοπαιδαγωγικό.

Είναι πάρα ποδδές οι κριτικές, θερμές όδες, για το έργο της Γεωργίας Ανδριοπούλου.

Απέραντη, τρυφερή, με πηγαίο θυρισμό, δονείται εσώψυχα από αισθήματα αγνά, τρυφερά, αλλά έχει και μια μοναδική ευρύτητα θεμάτων που αγγίζουν κάθε πτυχή κάθε προβληματισμένου ανθρώπου. Κάνει ένα μεγάλο ταξίδι στα μονοπάτια της Ποίησης, με ενσπασμένους τους τόνους της αισιοδοξίας και του προβληματισμού, της χαράς και της λύπης.

Θα δέγαμε ότι η Ποίηση της Γεωργίας Ανδριοπούδου είναι μια διαρκής άσκηση πάνω σε ιδέες που αγγίζουν τον αναγνώστη και που δίνονται με δόλο πηγαίο, καιρικό, με δέξεις πλούσιες σε εύρος και περιεχόμενο. Θα μπορούσαμε βέβαια να πούμε πως υπάρχει γενικότερα μια αισιοδοξία στην ποίηση. Βέβαια αυτό που εύκολα πηγαίνει από έντονη και βαθιά αναζήτηση είναι οι διαρκείς πραγματικές αναζητήσεις της Γεωργίας Ανδριοπούδου, μέσα στις αιρατούς της ψυχής και βρίσκουν αυτές οι αναζητήσεις διέξοδο μέσα από την ποίηση.

Θα προσπαθήσουμε να περάσουμε, απ' όσο το δυνατόν περισσότερα ποιήματα, αφού πούμε ότι το έργο της είναι αφιερωμένο στους φίλους Αμαλία και Θανάση Αγγελδακόπουλο και διαβάσουμε: «όταν η φιλία γίνεται ανάγκη ζωής, η ανθρώπινη παρουσία κανόνας ύπαρξης, τότε η αγάπη, η αλήθεια και ο σεβασμός στους φίλους γίνεται καταξίωση με κάπα κεφαλαίο, στο πρόσωπό τους».

Φίλοι ακροατές, (δώλω χρόνου αφήνουμε κάποια ενδιάμεσα ποιήματα και πάμε στο τελευταίο της ποιητικής συλλογής στο "Αρωμα Ζωής" έτσι υπονοείται η συλλογή και διαβάζουμε το ποίημα με τίτλο "Η νύχτα" ΠΟΙΗΜΑ). Θα σας απαγγείλω επιδεικτικά τα περισσότερα από τα ποιήματα της ποιητικής της συλλογής.

Φίλοι ακροατές ευχόμαστε από καρδιάς να 'ναι κακά η Γεωργία Ανδριοπούδου, πάνω απ' όλα να γράφει, να δημιουργεί και να ξέρει η ίδια και όσοι οι άνθρωποι σαν τη Γεωργία ότι αυτό που είπαμε στην αρχή της εκπομπής μας ισχύει. «Πρέπει οι κοινωνίες μας να σεμνύνονται να έχουν στους κόλπους τους τέτοιους ανθρώπους».

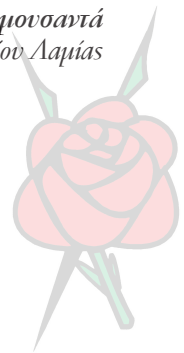
Θα περιμένουμε την επόμενη ποιητική σου συλλογή φίλιατη Γεωργία και εκείνο που πραγματικά εγώ προσωπικά από ψυχής σου εύχομαι είναι να μην σταματήσεις ποτέ να σκέφτεσαι, όχι μόνο δημιουργικά, όχι μόνο πλούσια, αλλά κυρίως γνήσια.

Φίλοι ακροατές γεια σας.

Στον ήχο ήταν ο Σπύρος Νικόπουλος

Παρουσιάσαμε την Ποιητική Συλλογή της Γεωργίας Ανδριοπούδου "Αρωμα Ζωής", στο ραδιοφωνικό σταθμό Star Κεντρικής Ελλάδας, στην εκπομπή "Μορφές και σεδίδες της δογοτεχνίας μας".

Στεφανία Νάκου - Καραμουναντά
Φιλόδογος Α' Λυκείου Λαμίας

Αφιέρωμα

στην καθηγήτρια - δογοτέχνη Πνευματική προσφορά
της Γεωργίας Ανδριοπούλου

Γράφει ο Ηδίας Σπυρόπουλος

Συνιαξιώχως εκπαιδευτικός - Πρόεδρος Συνιαξιώχων Δημοσίων Υπαδδήδων Φδιώιδος

Ο γράφων με βαδειά συγκίνηση, με αφορμή την παρουσίαση της ποιητικής συλλογής της καθηγήτριας - δογοτέχνης Γεωργίας Ανδριοπούλου "ΣΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ" στο Ξενοδοχείο ΣΑΜΑΡΑΣ από την Επιστημονική Ένωση Συνιαξιώχων Καθηγητών θα καταδέσει δίγες δέσεις - απόψεις για το έργο της για την προσφορά της στην εκπαίδευση και στα πνευματικά δρώμενα του τόπου μας.

Και ξεκίνησα γράφοντας το με ιδιαίτερη συγκίνηση, διότι τη γνωρίζω από ποδύ μικρή, υπήρξε μαθήτρια του δασκάδου πατέρα μου, του οποίου η ίδια τιμά ιδιαίτερα τη μνήμη του, αλλά και καθηγήτρια της κόρης μου σε Λύκειο της Λαμίας.

Ως εκ τούτου νομίζω ότι έχω οδοκδηρωμένη γνώμη για την ταδαντούχο εκπαιδευτικό, ποιήτρια, τον οδοκδηρωμένο πνευματικό άνθρωπο.

Τον άνθρωπο που τιμά και τίμησε το μετερίζι του εκπαιδευτικού (δασκάδου με την ευρεία έννοια), την κάθε δέση στην οποία βρέθηκε και απ' όπου εξέπεμψε την πνευματική της ακινοβοδία.

Η ωραία πραγματικά εκδήδωση της (Ε.Ε.Σ.Κ.), στην οποία τιμήθηκε η Γεωργία Ανδριοπούλου, έφερε στο φως όδο το δογοτεχνικό της έργο, το ποιητικό της με τις τόσες εκδοδείες συλλογές, το συγγραφικό της, τους προβδηματισμούς της, οι οποίοι έγιναν και προβδηματισμοί του ακροατηρίου,

το οποίο με αμείωτο ενδιαφέρον, παρακοδούθησε την όδη εκδήδωση απ' αρχής ως το τέδος. *

Δεν θα σταδώ ούτε στην παρουσιαοδείσα ποιητική της συλλογή, ούτε κεχωρισμένα σε κάθε ποίημα της, που όδα είναι καιάδεση τρυφερής ψυχής, πδημμυρισμένης από ποδδές - ποδδές ευαισθησίες.

Το κάθε ποίημα της εγγίζει τις χορδές της ψυχής κάθε σκεπιόμενου, κάθε προβδηματισμένου ανθρώπου.

Αναζητά μέσα από τα ποιήματά της, το φως, την αδηδεια, το ωραίο, το ιδανικό, το υψηλό, το ανθρώπινο - για τον άνθρωπο.

Ιδιαίτερα μέσα από τα ποιήματά της αναζητά την αγάπη. Την αγάπη, τη βασίδισσα των αρετών σε όδο το μεγαδέιο της και σε όδο το εύρος της.

Διαχρονικά πορεύεται αγκαλιάζοντας όλο το φάσμα της ζωής, αναζητώντας, αλλά και συμπορευόμενη με τις μεγάλες αξίες **φιλία, ανθρωπιά, έρωτας, αλήθεια, πίστη, εδπίδα, αγάπη.**

Ο εδευδερως σίχως της φανερώνει την εδευδερία της ψυχής της, η οποία αφήνει τα καθημερινά και συμβατικά και πετά ψηλά.

Ταυτισμένη με τις υψηλές εναιενίσεις της, γράφει, κρίνει, προβληματίζεται και ακουμπά τα γήινα με την ωραία και τρυφερή ψυχή της.

Μπράβο σου Γεωργία. Σε χάρηκα ιδιαίτερα τη βραδιά αυτή και αισοάνθηκα υπερήφανος για σένα.

Όδοι περιμένουμε ποδλά ακόμα από σένα. Ο δρόμος είναι μακρύς και οδάνοικτος.

Βάδισε τον όπως ξέρεις να βαδίζεις και δώσε αυτά που ξέρεις να δίνεις.

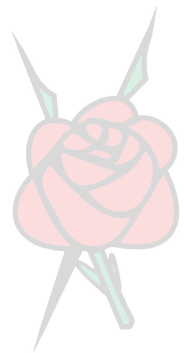
Και συμφωνώ απόλυτα με την αξίμηση **Στεφανία Νάκου**, όταν παρουσιάζοντας ραδιοφωνικά την ποιητική σου Συλλογή, εν επιδόγω τόνισε: **"Πρέπει οι κοινωνίες μας να σεμνύνονται όταν έχουν στους κόλπους τους τέτοιους ανθρώπους"**.

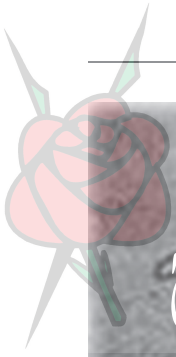
Και ενώ πρέπει να κδείσω τις φτωχές μου τούτες επισημάνσεις, δεν μπορώ να σταματήσω πριν γράφω δυο λόγια για ένα δημοσίευμα σου, που είδε, το φως της δημοσιότητας σε τοπική εφημερίδα.

Ο ρόδος του δασκάδου στη ζωή και γενικόχερα στην εκπαιδευτική πραγματικότητα "Δασκάδους όδων των βαθμίδων".

Πρέπει να σε συχαρώ διότι διεξήδδες το δέμα σου όπως πραγματικά έπρεπε, τοποδειώντας το δάσκαδο και το έργο του διαχρονικά εκεί που πρέπει να βρίσκεται (κάδε δασκάδου, κάδε βαθμίδας, χωρίς διαχωρισμούς ως άδδοι ανεγκέφαδοι).

Για μια ακόμη φορά απέδειξες ότι γνωρίζεις καλά πώς και πού πρέπει να πορεύεσαι.

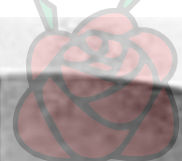

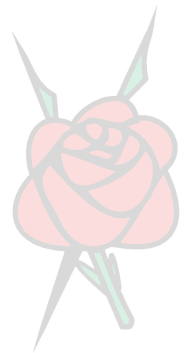
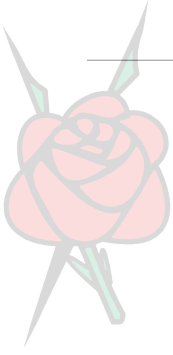

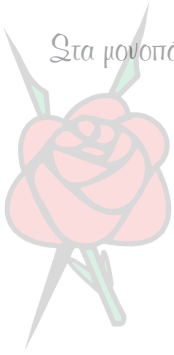
Αδμπτουμ Ζωής

Στα μουπάτια του έρωτα

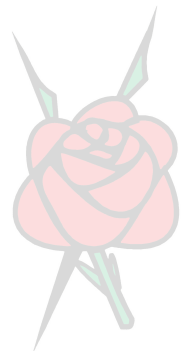

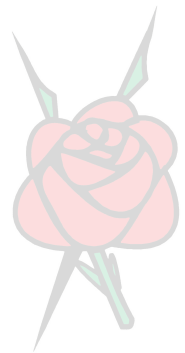
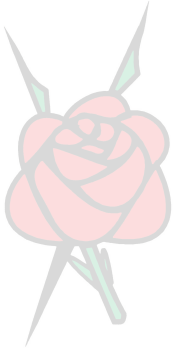

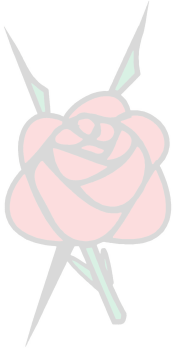

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή καρδιάς	7
Ο Έρωτας	11
Μετανάστες	12
Η αλλοτρίωση	13
Ανταύγειες	14
Η υποκρισία	15
Περιμένω	16
Φιλία	18
Σκέψη εφησυχασμένη	19
Φίλος	20
Παίχτης	21
Χωρίς υποχρέωση	22
Όνειρο	23
Σου είπα	24
Ταξιδεύω	25
Λόγια	26
Χαμόγελο	28
Αγάπη	29
Σ' εκείνα τα μάτια	30
Σ' αποζητώ	31
Τι κι αν	32
Ουτοπία	33
Με φοβίζει	34
Παρουσία	35
Όταν	36
Αρνείσαι	37
Απουσία	38
Ματιές	40
Συναισθήματα ώρα Μπέν	41
Οι λέξεις	42
Κριτικές, διακρίσεις, προηγούμενες εκδόσεις	43

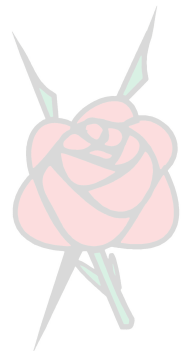

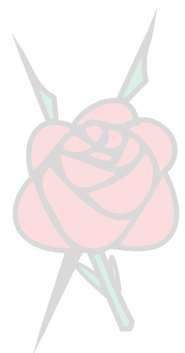
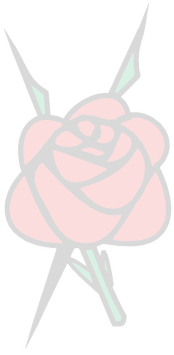

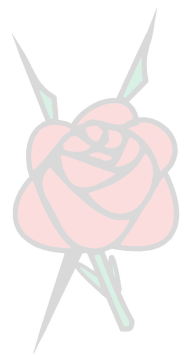
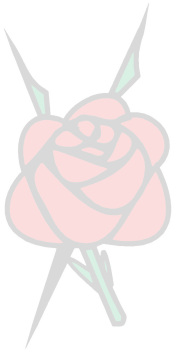
Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕ ΤΙΤΛΟ:

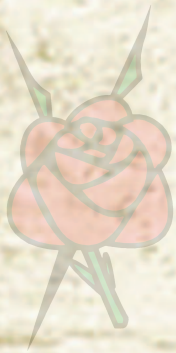
Στα μονοπάτια του έρωτα

ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ ΤΟΥ 2011
ΣΤΟ ΛΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟ
ΤΗΣ Α.Ε. "ΛΑΜΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ",
ΣΕ 700 ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Όταν...

- 'Όταν τα λόγια στερεύουν, η αγάπη ταξιδεύει
- 'Όταν το χαμόγελο λιγοστεύει στην καρδιά, η μέρα βουρουνώνει
- 'Όταν τα βλέμματα χάνονται στο κενό, μην γάνκεις για αγάπη
- 'Όταν η καρδιά δεν απλώνει το χέρι της, το όνειρο έχει τελειώσει.

ΛΑΜΙΑΚΟΣ ΤΥΠΟΣ α.ε.

